

СТЕНОГРАФСКИ ДНЕВНИЦИ

НА

XXIII-ТО ОБИКНОВЕНО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

I РЕДОВНА СЕСИЯ

Брой 26

София, сръда, 23 декември

1931 г.

27. заседание

Вторник, 22 декември 1931 г.

(Открито отъ подпредседателя Н. Захариев въ 17 ч. 15 м.).

СЪДЪРЖАНИЕ:

	Стр.		Стр.
Отпуски, разрешени на народни представители . . .	481	на вдовици на такива, живущи въ странство. (Приемане)	488
Предложения:		Законопроекти:	
1) за измѣнение и допълнение на нѣкои членове отъ правилника за вътрешния редъ на обикновеното Народно събрание. (Предложение на народнитѣ представители: д-ръ Х. Мутафовъ, Г. П. Геновъ, Х. Чолаковъ и Х. Близнаковъ) (Съобщение)	481	1) за амнистия на нѣкои нарушения. (Трето четене)	482
2) за продължение срока за получаване държавното парично пособие на нѣкои руски ветерани отъ освободителната война 1877/1878 г. и		2) за измѣнение и допълнение закона за акцизитъ и патентовия сборъ върху питиетата и закона за облагане материалитѣ, отъ които се вария ракия. (Трето четене)	483
		Дневенъ редъ за следващото заседание	496

Председателстващъ Н. Захариевъ: (Звъни) Обявявамъ заседанието за открито. Присъжествуватъ нужното число народни представители. Заседанието е законно.

(Отъ заседанието отсъствуватъ следнитѣ народни представители: Ангеловъ Иванъ, Ангеловъ Станъ, Атанасовъ Русенъ, Бояджиевъ д-ръ Аганасъ, Бурилковъ д-ръ Димо, Василевъ Григоръ, Василевъ Иванъ, Василевъ Славейко, Георгиевъ Стойчо, Говедаровъ Георги, Данаиловъ Георги, Дековъ Петко, Деневъ Панайотъ, Димитровъ д-ръ Димитъръ, Димитровъ Захари, Дичевъ Петко, Дочевъ Момчо, Дрънски Димитъръ, Ецовъ Борисъ, Запряновъ Петко, Драгановъ Анастасъ, Караджовъ Костадинъ, Качаковъ Йорданъ, Коевски Василъ, Ковлевъ Петко, Константиновъ Тома, Косевъ Костадинъ, Куртевъ Иванъ, Кършовски Крумъ, х. Лековъ х. Андрей, Лоловъ Сава, Лулчевъ Коста, Лѣкарски Иванъ, Ляпчевъ Андрей, Мечкарски Тончо, Милановъ д-ръ Кънчо, Мирски Христо, Молловъ Янаки, Момчиловъ Стоянъ, Мошановъ Стойчо, Мустафовъ Али, Нейчевъ Адамъ, Орозовъ Александъръ, Пастуховъ Кръстю, х. Петковъ х. Георги, Петковъ Стефанъ, Петровъ Никола, Пулевъ Стамо, Свиначевъ Добри, Савовъ Кирилъ, Такевъ д-ръ Владимиръ, Тахировъ Хафузъ Юсеинъ, Ташевъ Димо, Томчевъ Ангелъ, Тончевъ Деню, Христовъ Димитъръ, Христовъ Трайко, Христовъ Иванъ, Чолаковъ Христо, Чорбаджиевъ Петко, Шидерски Едрю, Юртовъ Георги и Янакиевъ Василъ.)

Съобщавамъ на Събранието, че бюрото е разрешило отпускъ на следнитѣ народни представители:

На г. Тончо Мечкарски — 4 дни;
 На г. Теодоси Кънчевъ — 1 день;
 На г. Василъ Мариновъ — 2 дена;
 На г. Адамъ Нейчевъ — 3 дни;
 На г. Христо Мирски — 1 день;

На г. д-ръ Димо Бурилковъ — 5 дни и
 На г. Крумъ Кършовски — 1 день.

Постъпило е предложение отъ народнитѣ представители г. г. д-ръ Христо Мутафовъ, проф. Георги Геновъ, Христо Чолаковъ и Христо Близнаковъ, подписано отъ нужното число народни представители, за измѣнение и допълнение на нѣкои членове отъ правилника за вътрешния редъ на обикновеното Народно събрание. (Вж. прил. Т. I, № 18)

Това предложение ще се напечати, ще се раздаде на г. г. народнитѣ представители и ще се постави на дневенъ редъ.

С. Димитровъ (раб): Г. председателю! Какво става съ нашитѣ питання? Ние депозирахме нѣколко питання, които не търпятъ отлагане. Едното отъ тѣхъ е въ връзка съ новитѣ арести, които се вършатъ сега въ Сливенъ и за инквизицията въ Бургазъ. Мисля, че г. министърътъ на вътрешнитѣ работи ще трѣбва да отговори.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Нѣма го г. министра на вътрешнитѣ работи.

Пристъпваме къмъ точка първа отъ дневния редъ — трето четене законопроекта за измѣнение и допълнение закона за акцизитъ и патентовия сборъ върху питиетата и пр.

Има думата г. министърътъ на финанситѣ.

Министъръ С. Стефановъ: Г. г. народни представители! Понеже по този законопроектъ въ момента комисията не е готова съ измѣненията си, още не сѫ написани на чисто, предлагамъ да се пререде дневниятъ редъ и да разгледаме на първо мѣсто втората точка, а първата — на второ мѣсто.

Председателстващ Н. Захариев: Които приемат предложението на г. министра на финансите, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Пристъпваме към точка втора от днешния ред — трето четене на законопроекта за амнистия на някои нарушения.

Моля г. докладчика да прочете законопроекта.

Докладчик Н. Гаврилов (нац. л): (Прочита законопроекта изцяло, заедно с поправките и прибавките, приети на второ четене)

Председателстващ Н. Захариев: Има думата народният представител г. Иванъ Ингилизовъ.

И. Ингилизовъ (мак): Г. г. народни представители! Съгласно чл. 2 от законопроекта се амнистират нарушенията по някои членове от закона за тютюна, но само тия, които са извършени в земетръсната област. Известно ви е, че положението и на останалите тютюнопроизводители в сегашния момент не е по-добро.

Н. Пждаревъ (д. сг): То се поправи.

И. Ингилизовъ (мак): Азъ моля чл. 2 да се допълни въ смисълъ, да се прибави въ текста му и чл. 132, алинея втора, от закона за тютюна. Нарушенията по алинея втора на чл. 132 от закона за тютюна се наказват с глоба от 500 до 2.000 л. Касае се за ония тютюнопроизводители, които пренасят тютюнъ без преносително свидетелство; макаръ че тютюнът е занесен въ складъ, търговски или кооперативен, и е редовно записан въ книгитъ, значи, няма никаква контрабанда, обаче тютюнопроизводителитъ не носят съ себе си преносително. Въ някои мѣста, където селата са разпръснати, за улеснение секретаръ-бирникътъ дава, да кажемъ, на 10 души тютюнопроизводители едно преносително за една и съща фирма и, естествено е, че само единъ от тяхъ ще носи преносителното, останалите нямат преносително. Ако някои от последните бжде заловенъ, че пренася тютюнъ, макаръ че го занася въ складъ, глобяватъ го и го разтакат по сѣдилищата. Затуй моля въ текста на чл. 2 да се прибави и чл. 132, алинея втора, от закона за тютюна. Въ алинея втора на този членъ от закона изрично се казва, че се наказват с глоба от 500 до 2.000 л. ония, които пренасят без преносително суровъ тютюнъ на листа, макаръ тютюнът да е занесен въ тютюневъ складъ и да е записан редовно въ книгитъ.

Председателстващ Н. Захариев: Има думата г. министърът на правосъдието.

Министъръ Д. Върбенковъ: Г. г. народни представители! Това, което иска г. Ингилизовъ, ние го обсъдихме и въ Министерския съветъ, и въ комисията по Министерството на правосъдието. Тръбва да ви кажа, че не мога да се съглася да се видоизмени така чл. 2 от законопроекта за амнистия на някои нарушения, както иска г. Ингилизовъ.

Докладчикъ Н. Гавриловъ (нац. л): Г. Ингилизовъ! Що се касае до това, че не се отнасяла амнистията за нарушенията по закона за тютюна за цялата страна, трѣбва да ви кажа, че Вие грѣшите, защото въ миналото заседание се прибави, по предложението на г. министра, и чл. 114, който се отнася до цялата страна. Вие, г. Ингилизовъ, може да не сте отишли тукъ и да не знаете, че се направи тази поправка.

И. Ингилизовъ (мак): Г-да! Моето предложение е да се прибави и чл. 132.

Докладчикъ Н. Гавриловъ (нац. л): Чл. 132 въобще е изхвърленъ.

Министъръ Д. Върбенковъ: Г. г. народни представители! Азъ моля въ чл. 5 следъ думата „повръщане“ да се прибавятъ думитъ „а заграбената (разработената) площъ се отнема по административенъ редъ, ако тя е общинска или държавна.“ Права това предложение, понеже по чл. 5 изплатенитъ глоби и конфискуванитъ материали не подлежат на повръщане. Има, обаче, случаи, когато нарушителът е разоралъ земя, държавна или общинска, заграбилъ я е за себе си. За да не се тълкува, че тая разорана, заграбена общинска и държавна земя няма да се повръща, искамъ да се направи тази прибавка къмъ чл. 5 и моля и вие да се съгласите.

Председателстващ Н. Захариев: Има думата народният представител г. Никола Пждаревъ.

Н. Пждаревъ (д. сг): Амнистиратъ се нарушенията по разработване или изкореняване на гори. Това засѣга законопроекта. Въ присѣдитъ, по нарушенията на закона за горитъ, не се решава въпросътъ, чия е мѣстото, чия е гората, а се разрешава единъ чисто стопански въпросъ, въпросътъ за стопанисване на горитъ. Ако сега се предвиди, както иска г. министърътъ, че по административенъ редъ ще се връща земята, която, може би, е на самия стопанинъ...

Министъръ Д. Върбенковъ: Тукъ не се касае за такъвъ случай. Въпросътъ е, когато има заграбена площъ, защото може някои да отиде да разоре земя, съседна на неговата нива, и да я заграби, когато е очевидно, че тая площъ не е неговата. Та да може по административенъ редъ тя да се повърне. Няма да разрешаваме ние въпроса за собствеността.

Н. Пждаревъ (д. сг): Да не се влиза въ разправии много пакостни.

Министъръ Д. Върбенковъ: Няма.

Докладчикъ Н. Гавриловъ (нац. л): Касае се до нарушения на постановленията на чл. 150 от закона за горитъ, когато са разорани и разработени горски площи. Амнистиратъ се глобитъ, наложени за нарушение на този членъ от закона за горитъ, обаче трѣбва да се каже, че разораната площъ, когато е общинска или държавна, се отнема по административенъ редъ отъ този, който я е заграбилъ.

Р. Василевъ (д. сг): Въ присѣдитъ за такива случаи се казва, разораната площъ да се върне на държавата.

Председателстващ Н. Захариев: Има думата народният представител г. Христо Родевъ.

Х. Родевъ (нац. л): Азъ искахъ да отговоря на г. Пждаревъ. Въ чл. 150 от закона за горитъ се казва, че нарушителитъ, които са разорали и обърнали на ниви частъ отъ общинска или държавна гора, горска площъ, се наказватъ с глоба и обезщетение. Въ сѣщия членъ отъ този законъ се постановява отнемане на разораната площъ по административенъ редъ. Понеже сега съ законопроекта за амнистия на някои нарушения се амнистиратъ нарушенията по този законъ, за да не се разбере, че като се амнистиратъ нарушенията, като се опрощаватъ, така да се каже, и глобата, и обезщетението, може нарушителътъ да владѣе и за въ бѣдеще разораната площъ, позовавайки се на този законъ за амнистия на някои нарушения, прави се това предложение. Направеното отъ г. министра предложение е отъ голѣма важностъ. Ще трѣбва да се разбере, че се амнистиратъ нарушенията, касателно глобата и обезщетението, но не че и разораната площъ остава въ владение на онзи, който я е разработилъ, и че, по силата на чл. 150 от закона за горитъ, тя ще му бжде отнета по административенъ редъ.

Н. Пждаревъ (д. сг): Когато въ присѣдата е постановено.

Х. Родевъ (нац. л): То е постановено въ закона за горитъ.

Така че това допълнение се явява една необходимостъ, за да не се тълкува впоследствие, че и заграбването се амнистира.

Председателстващ Н. Захариев: Ще гласуваме предложението.

Има предложение отъ народния представител г. Ингилизовъ, подписано отъ 10 души народни представители, чл. 2 отъ законопроекта за амнистия за някои нарушения да се видоизмени, както следва: (Чете) „Чл. 2. Амнистиратъ се нарушенията по закона за тютюна, чл. чл. 113, 119, 122, 126, алинея първа, 131, алинея трета, 132, алинея втора, 136, 140 и 156 за времето отъ 1 януарий 1927 г. до 1 августъ 1931 г.“

Г. министърътъ на правосъдието не е съгласенъ съ това предложение.

Които приематъ това предложение, моля, да вдигнатъ ръка. Малцинство, Събранието не приема.

Г. министърътъ на правосъдието предлага къмъ чл. 5, следъ думата „повръщане“, да се прибавятъ думитъ: „а

заграбената (разработената) площ се отнема по административен ред, ако тя е общинска или държавна“.

Който сж съгласи съ това предложение, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство. Събранието приема.

Който приемат на трето четене законопроекта за амнистия на нѣкои нарушения тѣй, както сж докладва отъ г. докладчика, заедно съ приетото сега предложение, моля, да вдигнат ръка. Мнозинство, Събранието приема. (Вж. прил. Т. II, № 13)

Пристъпваме къмъ точка първа отъ дневния редъ — трето четене на законопроекта за измѣнение и допълнение на закона за акцизитъ и патентовия сборъ върху пиятетата и закона за облагане материалитѣ, отъ които се вари ракия.

Има думата г. докладчикътъ.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Г. г. народни представители! При гласуването на второ четене на законопроекта за измѣнение и допълнение на закона за акцизитъ и патентовия сборъ върху пиятетата се направиха известни предложения за допълнения и измѣнения на законопроекта. Едни бѣха отхвърлени още тогава, а за други г. министърътъ се съгласи да бждатъ препратени въ комисията, разгледани отъ нея и следъ това докладвани на васъ, съгласно чл. 39 отъ правилника за вътрешния редъ.

Въ духа на чл. 39 отъ правилника за вътрешния редъ азъ ще пристѣпя къмъ докладване само на решенията на комисията по тия предложения, ще ги гласуваме и следъ туй ще прочета цѣлия законопроектъ, за да бжде гласуванъ, както това трѣбва да стане на трето четене.

Бѣше направено тукъ едно предложение да се махнатъ началнитѣ проценти въ алинея четвърта на § 2. Тази алинея гласѣше тѣй: (Чете) „Винена калъ и вино за преравяване, реколта 1930 и 1931 година, се облагатъ съ 60 ст. акцизъ на литъръ, въ банкноти, при рандеманъ за кашата отъ 7 до 9%, а за вината отъ 9 до 12% алкохолъ на литъръ“. Бѣше предложено и се прие отъ комисията да стане така: „... при рандеманъ за винената калъ до 9% — махва се „отъ 7“ — „а за вината до 12% — махва се „отъ 9“ — „алкохолъ на литъръ“.

Н. Пждаревъ (д. ст): Да се прочете цѣлиятъ законопроектъ.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Прочетете по-напредъ цѣлия законопроектъ и после ще докладвате предложенията.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Азъ постѣпвамъ по този редъ, защото смѣтамъ, че е въ духа на § 39 отъ правилника за вътрешния редъ. Донитакъ се до нѣкои по-стари депутати, които знаятъ парламентарната практика, и тѣ ми казаха, че се постѣпва по този редъ.

Н. Пждаревъ (д. ст): Това сж измѣненията, които предлага комисията, и тѣ трѣбва потдѣлно да се приематъ.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Именно тѣхъ докладвамъ.

Н. Стамболиевъ (з): Тѣхъ ще гласуваме потдѣлно.

Министъръ С. Стефановъ: После ще се прочете цѣлиятъ законопроектъ и ще се гласува.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата г. министърътъ на вътрешнитѣ работи.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Г. г. народни представители! При третото четене единъ законопроектъ се докладва изцѣло, отначало до край, следъ туй се докладватъ направенитѣ предложения, които се гласуватъ потдѣлно, и следъ това се гласува законопроектътъ изцѣло.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Има членове, които трѣбва да минатъ на второ четене, защото се върнаха въ комисията.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Нѣма такива членове.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Има такива членове, които не сж минали на второ четене.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Ако има такива, то е другъ въпросъ.

С. Омарчевски (з): Сега нѣмаме второ четене, а имаме трето четене.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Тогава ще пристѣпя къмъ докладване на цѣлия законопроектъ.

Нѣкой отъ земледѣлнитѣ: Да се докладва цѣлиятъ законопроектъ и следъ туй измѣненията.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Ще прочета законопроекта съ всичкитѣ измѣнения.

(Прочита законопроекта изцѣло, заедно съ прибавкитѣ и поправкитѣ, приети на второ четене)

Отъ предложенитѣ поправки и прибавки въ комисията се приеха следнитѣ:

Въ четвъртата алинея на § 2 — това, което докладвахъ въ началото — изхвърлятъ се думитѣ „отъ 7“ и остава „за винената калъ до 9%“; изхвърлятъ се също думитѣ „отъ 9“ и остава така: „а за вината до 12% алкохолъ на литъръ“.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Който г. г. народни представители приематъ предложението на комисията за измѣнение на алинея четвърта отъ § 2 тѣй, както се прочете отъ г. докладчика, моля, да вдигнатъ ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Въ § 4 се прие да стане следната промѣна. Изхвърля се думата „гликоза“ отъ първото изречение, като текстътъ на параграфа остава така: (Чете) „Захаръ цвеклова, трѣстена и други видове, като: гроздова, малтоза, маноза, галактоза и други такива съ състава на трѣстената или гроздовата захаръ — съ 36 ст. златни на килограмъ, а гликозата — съ 25 ст. златни на килограмъ“.

При второто четене на законопроекта и гликозата бѣше обложена съ 36 ст. акцизъ на килограмъ. Сега акцизътъ се намалява отъ 36 ст. на 25 ст. златни на килограмъ.

Н. Пждаревъ (д. ст): А досега колко бѣше?

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Досега бѣше 10 ст., по закона за бюджета, а по по-стария законъ гликозата е била обложена наравно съ другата захаръ.

Н. Пждаревъ (д. ст): Г. министре! Съ така повишения акцизъ не се ли застрашава функционирането на фабрикитѣ?

Министъръ С. Стефановъ: Съвсемъ не. Проученъ е въпросътъ и се намѣри, че гликозата е обложена съ нѣщо повече, отколкото е съотношението на захарността.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Който г. г. народни представители приематъ направеното отъ комисията измѣнение въ § 4, както се докладва отъ г. докладчика, моля, да вдигнатъ ръка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Въ § 5 забележката изцѣло се прерактурира така: (Чете) „Фабричниятъ спиртъ за приготвяне на оцетъ ще се облага съ 5 л. златни на литъръ стоградусенъ спиртъ. Съ сѣкия акцизъ ще се облага и фабричниятъ спиртъ за други индустриални цели“.

Съгласно направеното на второ четене предложение, увеличава се акцизътъ и за спирта, който се употребява за оцетъ, отъ 4 л. златни на литъръ, както бѣше при второто четене, на 5 л. златни. Значи, акцизътъ на фабричниятъ спиртъ, както за оцетъ, така и за всички индустриални цели, се изравнява, и за въ бждеще такъвъ спиртъ ще се облага съ по 5 л. златни на литъръ. Това се направи, за да се избѣгне контрабандата.

Вънъ отъ това, на второ четене бѣше прието на Аптекарската кооперация въ гр. София да се отпускатъ спиртъ за произвеждане на екстракти отъ мѣстни или чуждестранни дроги съ акцизъ по 2.50 л. златни на литъръ. Сега акцизътъ за този спиртъ се приравни на 5 л. златни на литъръ.

За въ бждеще, значи, всичкитѣ спиртъ за индустриални или други цели ще се облага съ акцизъ 5 л. златни на литъръ, т. е. съ 75 л. книжни.

Въ втората алинея на § 5 следъ думата „заваренъ“ се прибавиха думитѣ „отъ настоящия законъ“.

Замѣни се и третата алинея на § 5 съ други две алинеи. На второ четене тя се прие така: (Чете) „Въ районитѣ на спиртнитѣ фабрики се забранява производството на оцетъ“. Тая алинея се замѣни въ комисията съ следнитѣ две алинеи: (Чете)

„Забранява се за въ бъдеще производството на оцетъ въ районитъ на спиртни фабрики, а така също и въ помъщения, отстоящи на разстояние по-малко отъ 500 метра отъ районитъ на сжщитъ. Това запрещение не се отнася до заваренитъ отъ настоящия законъ оцетни фабрики въ районитъ на спиртни такива. Оцетътъ, произведенъ отъ последнитъ оцетни фабрики — т. е. заваренитъ — „ще се облага съ 55 златни стотинки акцизъ на литъръ, при 8° киселинност, безразлично дали е произведенъ отъ спиртъ или малца.

„Оцетъ, произведенъ отъ малца, ще се облага тоже съ 55 стотинки златни акцизъ на литъръ, при 8° киселинност“.

Последната нова алинея е поставена, защото въ бъдеще може да се откриятъ фабрики, които да произвеждатъ оцетъ само отъ малца. Затова и той тръбва да се облага съ акцизъ 55 стотинки златни на литъръ.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Които приематъ предложенията, направени отъ комисията по § 5, алинея първа, втора и трета, така, както се прочетоха отъ г. докладчика, моля, да вдигнатъ ржка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Първата алинея на § 7 на второ четене се прие така: (Чете) „Органъ на данъчната или общинската власт, който не запечати казана, съгласно алинея втора отъ § 3“ и пр. Думитъ „алинея втора“ се замъняватъ съ думитъ „алинея трета“, защото е направена погръшка.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Които приематъ измънението, направено отъ комисията по § 7, тый, както се прочете отъ г. докладчика, моля, да вдигнатъ ржка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Въ § 9, на края, думитъ „за оставяне безъ движение“ се замънятъ съ думитъ „на разпореждане“.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Прочетете цълия текстъ.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): По-рано текстътъ на тая алинея бѣше: (Чете) „Ако по известенъ актъ данъчнитъ началникъ намира, че не следва да се издаде наказателно постановление или наказателна заповѣдъ, дълженъ е да го представи въ Министерството на финанситъ за оставяне безъ движение“. Сега последното изречение става така: (Чете) „... „дълженъ е да го представи въ Министерството на финанситъ на разпореждане“.

Н. Пждаревъ (д. сг): Защото министерството може да не прекрати преписката.

Министъръ С. Стефановъ: Това е една редакционна поправка.

Н. Пждаревъ (д. сг): Да.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Които сж съгласни съ измънението на комисията по § 9 така, както се докладва, моля, да вдигнатъ ржка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Преди § 11, който става § 14, се прибавятъ три нови параграфа — 11, 12 и 13.

Новиятъ § 11 има следното съдържание: (Чете)

„§ 11. Къмъ таблица II на сжщия законъ се прибавя следната забележка: „Фабрикантитъ на спиртъ представятъ гаранция въ размър на акциза, отговарящъ на месечния производственъ капацитетъ“.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Които приематъ предложението на комисията, да се приеме новъ § 11 така, както се прочете, моля, да вдигнатъ ржка. Мнозинство, Събранието приема.

Н. Пждаревъ (д. сг): Това е новъ параграфъ; тръбва да се мотивира.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Прибавя се новъ § 12 съ следното съдържание: (Чете)

„§ 12. Къмъ членъ 107 на сжщия законъ се прибавя следната забележка: „Не се позволява производство на вино въ София“.

Н. Пждаревъ (д. сг): Това значи да не може да се купува отъ провинцията грозде.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Какво се разбира подъ не- позволяване производство на вино въ София? Дайте пояснения. Нека се изтължува сега този новъ параграфъ. Нѣма кой да го изтължува на друго мѣсто.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата г. докладчикътъ.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Съ произвеждането на вино отъ грозде, което се докарва тукъ, въ София, става голѣма контрабанда, като се произвеждатъ питиотни вина: отъ едно и сжщо количество грозде се произвежда нѣколко пѣти вино. Тази контрабанда не може да се улови, защото София е голѣмъ консомативенъ центъръ и произведеното вино веднага се харчи, продава се. За да се пресѣче пѣтътъ на тая контрабанда, забранява се да се произвежда вино въ гр. София. Виното да се произвежда тамъ, кждето се произвежда гроздето. Забраната е само за София, защото тя е голѣмъ консомативенъ центъръ и контрабандата не може да се улови. Това сж, г. г. народни представители, съображенията на комисията за приемането на този новъ § 12.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представител г. Христо Мутафовъ.

Д-ръ Х. Мутафовъ (д): Г-да! Отъ името на комисията ще искамъ да направя нѣкои заявления, които г. министърътъ трѣбваше да направи. Азъ мисля, че поправкитъ, които се правятъ въ законопроекта при неговото трето четене, трѣбваше да се направятъ въ комисията съ съгласието на г. министъра на финанситъ. Това е съгласно правилника, когато нѣма внесено писмено предложение, подписано отъ 10 души народни представители. Такова предложение нѣма. И, следователно, поправкитъ, приети въ комисията, трѣбва да се приематъ съ съгласието на г. министъра. Обаче г. министърътъ, както виждамъ, мълчи и не прави никакво изявление.

Министъръ С. Стефановъ: Моля, моля! Г. докладчикътъ каза още въ началото: „Съ съгласието на г. министъра“.

Д-ръ Х. Мутафовъ (д): За всѣки параграфъ ли се отнася това?

Министъръ С. Стефановъ: Да.

Д-ръ Х. Мутафовъ (д): Тогава азъ ще кажа — що се касае до този параграфъ — че комисията, когато е вземала своето решение, не е била въ своя законенъ ставъ. Въ комисията имаше само трима души, които не могат да заседаватъ законно, нито може да взематъ решение. Изслушаха се мненията на разни лица, произходящи отъ разни лозарски центрове, които произвеждатъ грозде и които искаха да се прибави тази прибавка въ законопроекта — да не се произвежда вино въ София.

Нека си призная, азъ не съмъ лозаръ, но азъ не мога да схвана напълно цълата сжщина на такова едно предложение, неговиятъ смисълъ и значение, ако би трѣбвало нѣкога то да стане законъ. Наистина, каза се, че тѣзи, които внасятъ грозде въ София, продължително, дълготрайно фабрикуватъ отъ него вино и по този начинъ създаватъ началото на една контрабанда. Ако е въпросъ за контрабандата, азъ имамъ случай да защита това становище въ комисията, кждето казахъ, че контрабанда става не само въ София, но и въ цъла България. Отъ друга страна, ако е въпросъ за залавянето на контрабандата, азъ мисля, че по-лесно е тя да бѣде заловена тукъ, въ София, която е подъ окото на Министерството на финанситъ, отколкото въ провинцията, кждето акцизнитъ власти не могат да действуватъ тый, както действуватъ въ София. Ето защо азъ смѣтамъ, че не може, отъ точка зрение на контрабандата, да се настоява за такова едно предложение — да се забрани фабриката на вино въ София.

Независимо отъ това, по този въпросъ, г. г. народни представители, ние имаме едно друго мнение — мнението на Софийската търговска камара, на Търговския съюзъ, на Съюза на пиетепродавитъ и въобще на всички заинтересовани лица и институти въ нашия стопански животъ, които желаятъ да се даде една интензивност на тоя стопански животъ, вмѣсто да се взематъ каквито да било мѣроприятия, които биха попрѣчили на неговото всестранно развитие. Това, разбира се, не се отнася до прочността, която азъ смѣтамъ, че трѣбва да бѣде преследвана отъ законитъ въ страната, когато се практикува въ която и да било стопанска дейност. Ако се касае само за регламентация, която би могла да увреди, азъ

мисля, че такава регламентация не би тръбвало да се допусне.

Самитъ тия институти, които ви изброихъ, поддържатъ, че въ София се внасятъ съ десетки, ако не стотици вагони грозде за консомация, което грозде не винаги може да бѣде консомирано; една голѣма частъ, като ежегодно, отива за производство на вино. Сега, ако ние забранимъ производството на вино въ София, ще направимъ невъзможно употребяването на това станало ежегодно грозде за производство на вино.

Най-сетне и трето нѣщо има. Тукъ, въ София, имаме вече значителни предприятия, които сѣ вложили милиони капитали, които се занимаватъ съ създаване на особени типове вина чрезъ подобро производство. Ако бихме приели да се забрани въобще производството на вина въ София, бихме нанесли единъ чувствителенъ ударъ на тая зародила се у насъ индустрия за фабрикуване не, а за произвеждане вина подобренъ типъ, единъ типъ, който да не бѣде само предметъ на вътрешна консомация, но и предметъ на експортъ даже. Миналия пѣтъ ние говорихме, че нѣмаме експортъ на вина, че нѣмаме пазари за нашитѣ вина, а какъ ще създадемъ експортъ или какъ ще намѣримъ пазари за нашитѣ вина, ако не подобримъ тѣхното качество, ако не почнемъ да продаваме виното вмѣсто въ наливно състояние, въ бутилки, . . .

Нѣкой отъ земледѣлцитѣ: Това не е ставало.

Д-ръ Х. Мутафовъ (д): . . . което не е ставало досега, но което азъ мисля, че не трѣбва да се спѣва чрезъ една законна наредба?

Г. г. народни представители! Нѣма да се мотивирамъ повече. Азъ изповѣдвамъ, че азъ самичкъ не мога да схвана сѣщията и значението на една такава наредба, що се касае до ограничението на контрабандата, понеже това е единствената целъ, която се преследва съ нея. Азъ мисля, че не трѣбва да се отнема възможността за производство на всички ония стопански сили, които търсятъ приложение на своята дейностъ. Може би г. министрътъ да сподѣля или да не сподѣля моето становище, но азъ заявявамъ, че комисията въ законния съставъ, формално, не се е сезирала съ такава предложение и не е взела формално решение по него.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Никола Пждаревъ.

Н. Пждаревъ (д. ср): Г. г. народни представители! Азъ винаги съмъ считалъ, че единъ фискаленъ законъ не бива да унищожава обекта на облагането подъ претекстъ да осигури доходъ на държавата. Азъ не смѣтамъ, че ще мога да измѣня съ нѣщо решението на комисията ли, на министра ли, или на частъ отъ комисията, която предлага това нововъведение въ законопроекта на трето четене. Но азъ искамъ да разбера, комисията, когато е приемала това нововъведение, имала ли е предъ видъ, че съ него засѣга интереситъ на производителитѣ. Ако нашето лозарство бѣше подето отъ управлението, отъ държавата и се създадѣха условия да може въ всѣки лозарски центъръ производителитъ да обръщатъ гроздето си въ вино, да остане виното въ лозарскитѣ центрове и отъ тамъ да го търсятъ консоматоритѣ въ София, тогава разбираме да законодательствуваме по такъвъ начинъ. Но сега, когато нашитѣ лозари нѣматъ достатъчно скѣдове да пресуваатъ гроздето и да го правятъ на вино, а сѣ принудени да продаватъ гроздето, ако на пазара не се явятъ достатъчно търговци да купуватъ гроздето, цената му ще бѣде по-ниска. Ако лозаритѣ се оставятъ само на мѣстнитѣ търговци и не дойде конкуренцията на софийскитѣ търговци, азъ смѣтамъ, че въ нашия край цената на гроздето ще бѣде по-ниска. Може комисията да е на друго мнение; може г. министрътъ да е проучилъ този въпросъ и да ме опровергае, но азъ смѣтамъ, че ако нѣма конкуренцията на външни търговци, гроздето ще се продава на мѣстнитѣ пазари на по-ниска цена. И съ това нововъведение не се ли пресича вече конкуренцията на софийскитѣ търговци тогава, когато лозаритѣ ще продаватъ гроздето? Ако се пресича, бѣдете увѣрени, г. министре, че Вие посѣгате на интереситъ на лозаритѣ. Азъ смѣтамъ, че преди всичко трѣбва да пазимъ интереситъ на лозаритѣ, защото това сѣ производители, за които държавата трѣбва да се грижи, а подиръ това да се грижи за интереситъ на търговцитѣ, които произвеждатъ вино отъ грозде. Азъ искамъ само да обърна вниманието на г. министра и на г. докладчика върху това, дали тѣ сѣ проучили и преценили това нововъведение и намиратъ ли, че съ него не се посѣга на интереситъ на лозаритѣ. Иначе азъ

смѣтамъ, че ще направятъ една голѣма пакостъ на нашитѣ лозари-производители, ако ги лишатъ отъ търговцитѣ, които закупуватъ гроздето.

И. п. Рачевъ (з): Тѣзи търговци ще престанатъ ли да отиватъ да закупуватъ грозде? Не. Тѣхнитѣ интереси ще ги заставятъ да отидатъ да купуватъ грозде въ самитѣ лозарски центрове.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Тодоръ Бончевъ.

Т. Бончевъ (д. ср): Г. г. народни представители! Параграфътъ, който разискваме, се предложи при второто четене отъ г. Букова и г. министрътъ на финанситѣ се съгласи да бѣде разгледанъ отъ комисията. Азъ оставямъ настрана въпроса, който повдигна г. председателятъ на финансовата комисия: дали комисията е била въ законенъ съставъ, когато е приела този параграфъ, защото спорътъ не е тамъ. Спорътъ, както призна и той, както призна и г. министрътъ, както призна и г. Пждаревъ, е: кой ще бѣде засегнатъ съ това измѣнение на закона — лозаритѣ ли или кръчмаритѣ? Да сме начисто, г. г. народни представители! Това измѣнение не засѣга интереса на десетина души, а интереса на едно грамадно производително население — лозаритѣ. Решението на комисията, да забрани въ София производството на вино, иде отъ желанието да се пресѣче пѣтятъ на една контрабанда. Какъ става тя, това е нужно да се разбере отъ Народното събрание, за да може да гласува по съвѣстъ. Търговци отъ София купуватъ грозде отъ село, домъкватъ го тукъ и го вкарватъ въ избитѣ си. Отъ това грозде, което влиза въ избитѣ на софийскитѣ търговци и кръчмари, впоследствие съ захаръ или съ каквото щете друго се фабрикува много вино. Азъ помолихъ г. министра на финанситѣ и г. председателя на комисията, ако смѣтатъ, че тѣзи, които защитаватъ това измѣнение, грѣшатъ, да провѣрятъ известни складове и кръчми тукъ, въ София, колко литри вино сѣ купили презъ известно време и колко литри сѣ продали, за да се види, че следъ като единъ кръчмаринъ е купилъ 1.000—2.000 кгр. грозде и вино, въ кръчмата му, въ продължение на 365 дни, сѣ продавали всѣки день по 100 литри вино. Отъ где е дошло туй вино? Биха ли ми казали тѣзи, които поддържатъ противната теза, чии интереси защитаватъ? Защо да не може да се забрани фабрикуването на вино въ София? Какво ще имъ бърка на търговцитѣ тая забрана? Ще си пратятъ скѣдоветѣ въ село, ще се пресува гроздето, ще се остави да ферментира, после ще се домъкне въ избитѣ, търговецътъ ще може да прави отъ него шампанско, ще може да прави ризлингъ гилъ, ще може да го избистря, но забранява му се гроздоберъ, както каза и г. докладчикътъ, въ смисълъ да не може никой търговецъ и кръчмаръ, специално въ София, да дѣржи въ избата си джибри, които сѣ есенцията за получаване вино.

Постави се, обаче, въпросътъ: нѣма ли да се убие възможността, штоо производителътъ да може да продаде гроздето си въ София? Отговарямъ: нѣма такъвъ страхъ, по простата причина, че всички търговци въ София и другаде иматъ на разположение скѣдове, които могатъ да пратятъ въ производителнитѣ центрове да ги налѣятъ съ вино и да ги донесатъ.

Поставя се още и другъ единъ въпросъ, който безспорно е много сериозенъ. София консумира дневно отъ 20 до 50 вагона грозде — запомнете това добре — по време на гроздобера. Отъ него грозде срѣдно 10% оставатъ отпадки, които не могатъ да се консумиратъ за храна, понеже сѣ полуизгнили и полуразвалени; това грозде кѣде ще отиде? Пѣтица много. Да го направятъ на вино въ съседно село, но да не е въ магазинята на търговеца, кѣдето има и казанъ, кѣдето има и есенция, кѣдето има и всички боклуци, които не могатъ да се провѣрятъ отъ когото щете. И за да подкрепя становището си, азъ молихъ г. председателя на финансовата комисия да се провѣри лѣжа ли е изнесеното отъ мене, че въ 1930 г. въ София и въ цѣлата околия сѣ измѣрени отъ акцизнитѣ власти 200 хиляди литри вино, когато София има хиляда кръчми, въ които хичъ да нѣма, все има по хиляди литри вино, произведено отъ грозде — и 1.300 кгр. каша за варене ракия. При тѣзи цифри азъ желая да ми се отговори кои защитаватъ интереситъ на лозаритѣ — тия ли, които бѣха въ комисията, или другитѣ, които шушукагъ, че интереситѣ имъ били заплашени?

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Димитъръ Жанкардашлийски.

Д. Жанкардашлийски (нац. л): Г. г. народни представители! Ако има нѣщо добро въ всичкитѣ тия измѣнения

които сж предметъ на настоящия законопроектъ, който ние дебатираме на трето четене, то най-доброто, което се прокарва въ него, е именно тоя новъ параграфъ, който се доклажда отъ докладчика. Странно впечатление прави, че тоя новъ параграфъ, приетъ отъ комисията, намира опозиция въ Народното събрание. Азъ бѣхъ къмъ нашия край, който е на всички добре известенъ, като най-голямъ лозарски центъръ — гр. Анхиадо и околнѣта — и когато съобщихъ на моитѣ избиратели лозари за тоя новъ параграфъ, приетъ отъ комисията, всички сияеха, защото всички знахатъ, че най-големата контрабанда по време на гроздоберъ, се върши тукъ, въ София, кждето отъ единъ вагонъ грозде, който ще се внесе, се произвеждатъ десетки вагони литри петнотизирани вина, които всички вие, които сте обикаляли крайнитѣ, пъкъ и централнитѣ кръчи, знаете — тукашния тѣй нареченъ резнякъ, на който производството край нѣма.

Г. г. народни представители! Съображението, което изтъкна председателътъ на финансовата комисия, г. д-ръ Мутафовъ — че на лозарството щѣло да се попрѣчи, щомъ не се позволи да се внася грозде въ София, защото тукъ имало фирми, които могатъ да произведатъ типизирани вина, годни както за вътрешна консомация тѣй и за износъ навънъ — туй съображение въ основата си е невѣрно и неотговоряще на действителността. Не е София, която, като внася грозде, ще даде на българското лозарство и винарство типизирани вина, годни за вътрешна консомация и за износъ навънъ. Въ това отношение сж нуждни свършено други грижи. Азъ смѣтамъ, че г. министърътъ на финанситѣ, пъкъ и другитѣ стопански министри ще ни занимаватъ въ скоро време — особено когато се разглежда новиятъ бюджетъ за финансовата 1932/1933 година — съ постройката на винарски изби и тукъ въ центъра, и въ провинцията, въ лозарскитѣ центрове, кждето да могатъ да се произвеждатъ наистина типизирани вина. Недейте разбира, обаче, г. г. народни представители, че ако се построи, на примѣръ, една модерна изба въ София, гроздето ще трѣбва обязательно да се пренася отъ лозарскитѣ центрове въ тая изба, за да се произвеждатъ вина. Тѣкмо обратното: ако тукъ, въ центъра, имаме една голѣма изба за нѣколко милиона литри вина, вина ще се пренасятъ отъ Пазарджикъ или другаде, въ тая изба, гдето тѣ ще се превръщатъ въ типови вина. Съвсемъ невъзможно е пренасяне грозде отъ лозарски центъръ, за да винарствуватъ другаде. Това е едно заблуждение, бихъ казалъ азъ.

Другото съображение пъкъ, което изтъкна г. Пждаревъ — че щѣло било да се попрѣчи на лозарството, защото нѣмало да има конкуренция — е сжщо така безосновно. Тѣкмо този новъ параграфъ, г. г. народни представители, вмѣкнатъ въ законопроекта отъ комисията, ще пресѣче пътя на апашитѣ търговци (Ржкоплѣскания отъ земледѣлцитѣ), а ще даде тласкъ на всички ония търговци, които носятъ съ честъ и съ достоинство името търговецъ, да отидатъ въ производителния центъръ съ свой инвентаръ и да конкуриратъ; не да взематъ оттамъ единъ вагонъ грозде, да го домѣкнатъ тукъ, да произведатъ отъ него 20 вагона вино, да биятъ цената на истинското вино и по този начинъ да убиятъ производството на грозде. (Ржкоплѣскания отъ земледѣлцитѣ)

Г. г. народни представители! Азъ не желая да ви занимавамъ повече съ този въпросъ. Азъ моля всички ви, които милѣте за народното стопанство, за народното лозарство, да гласувате единодушно този новъ параграфъ, който се предлага отъ комисията. (Ржкоплѣскания отъ мнозинството)

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ Асенъ Буковъ.

А. Буковъ (з): Г. г. народни представители! Смѣтамъ, че въпросътъ се уясни достатъчно отъ г. Бончевъ и отъ г. Джанкардашлийски. Безъ да повтарямъ тѣхнитѣ мотиви, които азъ напълно подкрепямъ, смѣтамъ, че за изключителната контрабанда, която се върши въ София, трѣбва и изключителна мѣрка, каквато е именно и мѣрката, която ни се предлага отъ комисията.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Сава Савовъ.

С. Савовъ (д): Г. г. народни представители! Миналата и по-миналата година се изнесоха въ Будапеща и другаде стотици килограми мѣстъ, за да се прави вино. Междувпрочемъ ние запрещаваме да се прави вино отъ грозде въ София, а позволяваме да се внася мѣстъ въ София безъ акцизъ. Питамъ: какво ще стане съ тая мѣстъ, която съ хиляди килограми ще бѣде внесена въ София безъ акцизъ? Нѣма ли да стане на вино?

Нѣкой отъ мнозинството: Нѣма.

С. Савовъ (д): Запрещаваме да се прави въ София вино отъ грозде, а не запрещаваме да се прави вино отъ мѣстъ.

Т. Бончевъ (д. сг): Мѣстътъ е пресѣченъ.

А. Буковъ (з): Тя е пресѣчена и не може да стане на вино.

Т. Бончевъ (д. сг): Даже на оцетъ не може да стане.

Д. Джанкардашлийски (нац. л): Г. г. народни представители! Пренасянето на мѣстъ отъ провинцията въ София става подъ контрола на акцизнитѣ власти.

С. Савовъ (д): Безъ акцизъ идва тукъ.

Д. Джанкардашлийски (нац. л): Преди да докаратъ мѣстътъ въ София, измѣрватъ я.

С. Савовъ (д): И вмѣсто да я пресѣчатъ, ще направятъ отъ нея вино.

А. Буковъ (з): Щомъ е пресѣчена, тя не може да ферментира.

Нѣкой отъ земледѣлцитѣ: Целта е да не се прави отъ 100 кгр. грозде 1.000 кгр. вино.

И. п. Рачевъ (з): Целта е да не се прави второ вино.

С. Савовъ (д): Ще направятъ отъ нея вино безъ да плащатъ акцизъ. (Глътка)

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Г-да! Оставете тия разговори. Въпросътъ е ясенъ.

П. Попизановъ (з): Мѣстъ и вино е едно и сжщо нѣщо.

Т. Бончевъ (д. сг): Пресѣчената съ натриевъ бензоатъ шира не може да става вино.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата г. докладчикътъ.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Г. г. народни представители! Най-напредъ ще отговоря на г. Пждаревъ, че при приемането на това законоположение комисията е имала предъ видъ и интереситѣ на лозаритѣ, и интереситѣ на фиска.

Д. Джанкардашлийски (нац. л): Разбира се.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Отъ петнотнитѣ вина, произвеждани тукъ контрабандно и веднага разпродавани, държавата не е получавала никакъвъ акцизъ. Значи, отъ фискално гледище това положение въ законопроекта е издържано.

И отъ гледище интереситѣ на лозаритѣ, на народното стопанство това ново законоположение е сжщо издържано. Както каза г. Джанкардашлийски, отъ единъ вагонъ грозде правятъ 20 вагони вино, или ако не 20, 5 вагони и по този начинъ се прегражда пътятъ за пласиране повече грозде. Когато се намали производството на петнотнитѣ вина, тогава се отваря дебуше за пласиране виното, произведено отъ самитѣ лозари. Така щото имали сме предъ видъ и интереситѣ на лозаритѣ, когато е прието това законоположение.

Сега по запитването на г. Савовъ. Главното съображение на комисията за възпримането на това положение — да се забрани производството на вино въ София — е да се премахне контрабандата, която се върши, когато се докарва гроздето тукъ. Разбира се, гроздова мѣстъ може да се докарва въ София, ...

Т. Бончевъ (д. сг): Той говори за пресѣчената мѣстъ.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): ... но въ такъвъ случай нѣма никаква опасностъ, че тя ще се докара тукъ безъ акцизъ, защото преди още да се изнесе отъ лозарския центъръ, плаща се акцизъ за нея. Нѣкога още по време на гроздобера гроздето се изтискава, пращинитѣ оставатъ на мѣстото, а гроздовата мѣстъ се докарва въ София, но преди да се изнесе, плаща се за нея акцизъ. Такава е

наредбата. Така че контрабанда съгроздова мѣстѣ не може да стане, защото на самото мѣсто се плаща акцизъ за нея. Значи, тѣкуването е въ такъв смисълъ — че тукъ, въ София, може да се докарва мѣстѣ и отъ нея да се произвеждатъ типови вина. Питиепродавцитѣ възразяваха: „Вие ни отнемате възможността да използвате нашитѣ модерни изби за производство на типови вина“. Тази възможностъ, г. г. народни представители, не имъ е отнета; тѣ могатъ да докарватъ въ София мѣстѣ и отъ нея да произвеждатъ типизирани вина, и въ голѣми количества, стига да искатъ да правятъ това. Отъ това фискътъ нѣма да губи нищо, защото, както казахъ, акцизътъ на мѣстѣта се плаща още тамъ, на мѣстото.

С. Дойчиновъ (нац. л. о): Нѣма ли контролъ за тия хора въ София? Защо ги поставятъ фактически вънъ отъ законитѣ? Държавата има всичката възможностъ да упражнява своя контролъ и тукъ, въ София, и тамъ, въ провинцията. Нима въ провинцията не е възможно да се произвеждатъ петиоти? Това е единъ ударъ, който искате да нанесете на София. Вардете се отъ това посегателство на София и да я поставятъ вънъ отъ законитѣ.

А. Буковъ (з): Не я поставяме вънъ отъ законитѣ.

Нѣкой отъ земледѣлцитѣ: Въ лозарска България не бива да се контрабандира по този начинъ вино.

С. Дойчиновъ (нац. л. о): Вие изкарвате, че София се състои отъ търговци апаши. Тази обίδα, която нанасяте на единъ такъвъ голѣмъ консомативенъ центъръ, какъвто е София, може да струва много скѣпо на мнозина.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Вино не може да се докарва контрабанда, защото трѣбва да се пренесе съ преносително свидетелство; но ако то се произвежда тукъ, въ София, може да се произведе на по-малки количества и да се разпродаде, понеже има голѣма консомация, безъ акцизната властъ да може да хване тази контрабанда.

С. Дойчиновъ (нац. л. о): Всѣки три дена тукъ се взема проба.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Пробата не е важна.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Цвѣтко Таслаковъ.

Ц. Таслаковъ (д): Г. г. народни представители! При прокарването на този законопроектъ, отъ началото досега, направи ми впечатление, че се борятъ, отъ една страна, производителитѣ на вино и грозде и, отъ друга страна, търговцитѣ. За мене е ясно, че производителитѣ, както на вино, така и на грозде, най-много настояватъ да не се позволява внасянето на грозде въ София и да се прави тукъ на вино. Видниятъ мотивъ е, да се премахне контрабандата. За мене е просто необяснимо какъ е възможно единъ търговецъ на вино въ София да натовари отъ известенъ лозарски центъръ съ вагони грозде, да го докара въ София, да го направи на вино и акцизната властъ да не знае това вино и то да се продаде контрабанда. Споредъ мене, това е изключено. Тѣзи, които претендиратъ, че по този начинъ защитаватъ интереситѣ на производителитѣ на грозде, дълбоко се лъжатъ. Не може на единъ голѣмъ центъръ като София, който консумира толкова голѣмо количество вино, да му запретите да произвежда вино. Че виното не се произвежда по не знамъ какъвъ неувловимъ начинъ! Взематъ се сокъ и се прави вино. Ако акцизната властъ нѣма възможностъ да прекрати контрабандата съ вино, тогава азъ не зная каква властъ е тя. Нима финансовата администрация не може да тури редъ въ тази работа и да прекрати контрабандата, когато тя знае всѣки търговецъ колко грозде е внесълъ и колко вино има? Азъ смѣтамъ, че тѣзи, които мислятъ по този начинъ да защитятъ интереситѣ на лозаря, правятъ му лоша услуга, като запрещаватъ на единъ такъвъ голѣмъ консомативенъ центъръ като София да консумира произведеното въ нея вино. Ами че и онѣзи въ провинцията, сѣщо така голѣми търговци, които произвеждатъ вино пакъ отъ грозде, и тѣ могатъ да вършатъ сѣщата контрабанда, какъто могатъ да вършатъ и търговцитѣ въ София. Даже тамъ, въ провинцията, по села и колиби, проверката става по-мѣчно, отколкото тукъ, въ София. За менъ това запрещение за София, да не произвежда вино, е съвсемъ неоснователно. То ще се обърне противъ ония, които вие защитавате — противъ лозаритѣ.

Ето защо, азъ моля да се съгласи и г. министърътъ, това запрещение да се премахне отъ законопроекта. Преговоряващиятъ каза, че въ голѣмитѣ европейски гра-

дове се произвежда много вино, но че тамъ никой не се плащелъ отъ това, че можело да има контрабанда. Ние говоримъ, че нѣма кой да хване у насъ контрабандата на ония винари, които ще донесатъ тукъ, въ София, грозде и отъ него ще правятъ вино; като че ли другитѣ, които бератъ гроздето въ лозята, не може да контрабандиратъ. Ама това е единъ абсурдъ, това не може да послужи за мотивъ да предвиждате единъ такъвъ запретителенъ членъ въ закона.

Освенъ това, г. г. народни представители, трѣбва да има и едно равенство на гражданитѣ предъ законитѣ на страната. Какъ може вие да запретите на двеста хилядна София да не произвежда вино?

Нѣкой отъ земледѣлцитѣ: София не произвежда вино, а само консумира.

Ц. Таслаковъ (д): Това азъ не мога да го разбера. Гражданитѣ трѣбва да бѣдатъ равни предъ законитѣ. Ето защо, азъ апелирамъ къмъ г. министъра да се съгласи да се премахне това запрещение отъ законопроекта.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата г. министърътъ на финанситѣ.

Министъръ С. Стефановъ: Г. г. народни представители! По забележката, която се прокарва съ § 12, се вдигна повечко шумъ, отколкото трѣбваше. Има аргументи за, има и аргументи противъ всичко онова, което се каза въ свързка съ допълнението, което се прокарва — че въ София се забранява да се фабрикува вино. Опасенията отъ контрабанда, които се изказаха тукъ, сѣ основателни, обаче, контрабанда е вършена въ миналото, когато обложитѣ бѣха голѣми и когато цената на виното бѣше висока. Обаче при низкиѣ цени на вината днесъ и при малкия акцизъ, който се установява съ настоящия законопроектъ, тази контрабанда ще бѣде премахната. Отъ проверката, която се направи, се оказва, че въ София, за съжаление, почти нищо не се е плащало за акцизъ. Какво количество вино се е правило въ София и каква контрола е имало, азъ не зная, но азъ имамъ документи, взети отъ акцизното управление, отъ началника на отдѣлението, които ми даватъ основание да поддържамъ тукъ едно или друго становище. Но по този въпросъ ще дойдемъ малко по-после, при § 13, където се говори за казанитѣ.

Азъ трѣбва да ви кажа, че тая забележка за тая година е безпредметна. Тя би засегнала нашитѣ производители на вино презъ идния сезонъ. Но азъ заявихъ, че този законопроектъ е времененъ, че се работи единъ новъ, траенъ законъ за акцизитѣ и патентования сборъ, който ще реформира и системата, и всичко, което се смѣта за погрѣшно въ действащия законъ за акцизитѣ и патентования сборъ. Съ настоящия законопроектъ се прави само едно намаляние на акциза, за да се облекчи изключителното положение на реколтата, която имаме тази година, поради низкиѣ цени. Той не иде да уреди цѣлата материя.

Така щото, азъ смѣтамъ, че днесъ тая забележка е безъ значение и затова ви моля да бѣде гласувана. Когато дойдемъ да разгледаме и гласуваме новия, трайния законъ за акциза и патентовия сборъ, който ще се изработи, тогава ще се обсъдятъ по-спокойно всички положения и ще видимъ какво ще трѣбва да се направи. (Ръкоплесканиетъ отъ мнозинството)

С. Дойчиновъ (нац. л.): Ако е безъ значение, защо ще я гласуваме?

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Василъ Домузчиевъ.

А. Буковъ (з): Г. министърътъ се изказа, нѣма какво повече да се говори.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Г. министърътъ може всѣкога да вземе думата, това, обаче, не отнема правото на народнитѣ представители да се изказватъ.

Г. г. народни представители! Законопроектътъ, който гласуваме, е времененъ. Въ него изрично е казано, че се отнася за реколтата 1930/1931 г. Следователно, този законъ, тъй както го гласуваме, за тая година нѣма абсолютно никакво приложение. Но той е единъ спечеленъ теренъ въ законодателството, за да се просѣче пътятъ на контрабандата въ София и да се осигури до известна степенъ лозарство въ другитѣ отдалечени отъ София центрове.

Азъ присъствувахъ на заседанието на финансовата комисия; тамъ станаха сжщитѣ дебати, които ставатъ сега тукъ, приведоха се аргументи за и противъ, обаче само депутатитѣ отъ София настояваха, че въ София трѣбва да се правятъ вина; всички други настояваха, че въ София не трѣбва да се правятъ вина. Редакцията на закона е погрѣшна. Не е тамъ мисълта нито на комисаритѣ, нито на министра. Не че въ София не може да се правятъ вина, но въ София не може да се внасятъ материали, отъ които да се правятъ вина. Тоя е смисълътъ на законопроекта. Защото ако ние забранимъ да се внасятъ материали, отъ които да се добива мѣстъ, отъ която ще се произвежда вино, не може да се върши контрабандата, за която става дума. Затова законопроектътъ трѣбва да претърпи една малка корекция. Азъ ще моля г. министра и г. докладчика да се съгласятъ да се каже, че се забранява не фабрикуването на вина въ София, ами внасянето на материали — само грозде — отъ които се добиватъ вина. (Оживление)

Н. Пждаревъ (д. сг): Тогава нѣма да ядемъ грозде въ София.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Грозде за получаване на вино.

А. Буковъ (з): Откъде ще познаешъ за какво е — за вино или за храна?

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Г-да! Ето какъ стои въпросътъ. Азъ ви казахъ, че гласуването на този законъ сега нѣма приложение, защото изрично е казано, че той се отнася само за реколтата 1930/1931 г. За идната реколтата на гроздето какво ще стане, г. министърътъ не ни казва — за нея не се отнася. Тѣй че ние споримъ по единъ въпросъ, който въ бждеще ще се урегулира. Този законъ нѣма ефектъ за идущата реколтата. И азъ намирамъ, че той е безпредметенъ сега, но че е единъ спечеленъ теренъ за законодателството.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Ще гласуваме.

Които приематъ предложението отъ комисията новъ § 12 тѣй, както се докладва отъ г. докладчика, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Прибавя се новъ § 13: (Чете) „Къмъ таблица IV на сжщия законъ се прибавя следната забележка. — Модерни казани съ ректификационни колани, съ прекжснато и непрекжснато действие, въ София плащатъ тримесеченъ патентъ, равенъ на акциза, отговарящъ на тримесечния имъ пълненъ производственъ капацитетъ.“

Нарушителитѣ на настоящата наредба плащатъ глоба, равна на двойния патентъ“.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Които приематъ предложението отъ комисията § 13 тѣй, както се докладва, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): § 11 става § 14: (Чете) „Настоящиятъ законъ отмѣнява всички закони и наредби, които му противоречатъ“.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Които приематъ § 14, както се докладва, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Н. Пждаревъ (д. сг): Г. докладчикъ! Обсждихте дивъпроса за платения досега акцизъ?

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Които приематъ на трето четене . . .

Н. Пждаревъ (д. сг): Г. председателю! Позволете да попитамъ нѣщо г. министра.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Никола Пждаревъ.

Н. Пждаревъ (д. сг): Азъ повдигнахъ онзи день въпросъ — който се призна за важенъ както отъ г. министра, така и отъ г. докладчика — за платения отъ лозаритѣ-производителите на вино акцизъ по досегашнитѣ размѣри — 75 ст.

Министъръ С. Стефановъ: Решихме този въпросъ.

Н. Пждаревъ (д. сг): По него нѣма нищо прокарано въ законопроекта.

Моля г. докладчика да даде пояснения.

Министъръ С. Стефановъ: Право е .

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Г. г. народни представители! Въ комисията този въпросъ се обсъжда и се възприе следващото гледище: акцизъ, който е предвиденъ въ § 1 и § 2 се отнася за реколтата 1930/1931 г. Ако нѣкои сж платили повече акцизъ, той ще имъ се прихваща за останалитѣ количества. Но досега никой не е платилъ акциза си напълно. Ако сж го изплатили напълно, тогава ще имъ се върне разликата. Едвали, обаче, ще има такива случаи. Повечето случаи ще бждатъ за прихващане, а не за връщане.

Обаждатъ се: Ясно е.

Н. Пждаревъ (д. сг): Добре. Това трѣбва да бжде ясно, за да нѣма недоразумение.

Ами конфискацията и срокътъ 1 мартъ оставатъ ли?

Докладчикъ Н. Йотовъ (з): Да.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Които приематъ на трето четене законопроекта за измѣнение и допълнение закона за акцизитѣ и патентовия сборъ върху питиетата и закона за облагане материалитѣ, отъ които се вари ракия, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема. (вж. прил. Т. II, № 14)

Пристѣпяме къмъ точка трета отъ дневния редъ — одобряване предложението за продължение срока за получаване държавното парично пособие на нѣкои руски ветерани отъ освободителната война 1877/1878 г. и на вдовици на такива, живущи въ странство.

Моля г. секретаря да го прочете.

Секретаръ В. Мариновъ (д): (Прочита предложението изцѣло, заедно съ мотивитѣ къмъ него — вж. прил. Т. I, № 17)

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Атанасъ Неновъ.

И. Симеоновъ (д): Отиде стара Русия сега! Погромъ на стара Русия!

А. Неновъ (раб): (Отъ трибуната) Мълчи мари, самодиво! Чакай да почна!

И. Симеоновъ (д): Отидоха старитѣ генерали!

А. Неновъ (раб): Да, за старитѣ генерали ще приказваме.

И. Симеоновъ (д): А вашитѣ генерали отидоха да се хранятъ на казанъ въ Съветска Русия. Мълчете тамъ!

А. Неновъ (раб): Г. председателю! Г. Симеоновъ ли има думата или азъ?

И. Симеоновъ (д): Само недейте си клати главата, като говорите!

Председателствуващъ Н. Захариевъ: (Звъни) Моля, тишина, г-да!

А. Неновъ (раб): Г. г. народни представители! Ние сме съзирани съ едно предложение да се продължи . . .

Н. Пждаревъ (д. сг): Съзирани!

А. Неновъ (раб): Добре! Направено е предложение отъ правителството да се продължи даването пособие на нѣкои руски „ветерани“, които сж били тукъ, въ България, но заминали задъ граница сега.

А. Кантарджиевъ (д): Които сж те освободили тебе? Иначе кой знае въ кой турски ханъ въ Пловдивъ щѣше да бждешъ ратай.

А. Неновъ (раб): Кои сж тия руски ветерани, заслужаватъ ли тѣ да имъ се дава отъ българската хазна нѣкаква подкрепа?

В. Мариновъ (д): Паритъ отъ вашитъ изключвания ще имъ дадемъ и ще има и за тѣхъ.

А. Неновъ (раб): Сж ли това руски ветерани, които сж вземали участие въ така наречената „Освободителна война“.

И. Симеоновъ (д): Не така наречената „Освободителна война“, ами Освободителна война.

А. Бояджиевъ (раб): Стига си ревалъ!

И. Симеоновъ (д): Трѣбва подъ мишницата леванту да си туришъ, за да миришешъ на хубаво! (Смѣхъ)

А. Кантарджиевъ (д): Щѣше да пасешъ сега магаретата на нѣкой паша.

А. Неновъ (раб): Тукъ се поставя въпросътъ, дали така нареченитъ ветерани сж наистина представители на онзи руски народъ който въ 1877 г. пролѣ кръвта си край Плѣвнѣ, Шипка и другаде за „освобождението“, за „независимостта“ на България, или това сж представители на руския царизъмъ, който съвсемъ не бѣше си поставилъ за целъ да освобождава България, а си бѣше поставилъ за целъ да превърне България въ една „Задунайская губерния“, съ огледъ завоюването на Цариградъ, за да се даде възможност на развиващия се руски капитализъмъ да излѣзе на Босфора и нататкъ.

Н. Кемилевъ (д. ст): Баща ти, ако е живъ, ще те бие.

В. Мариновъ (д): Както на васъ отъ Москва плащатъ, за да бждете агенти на болшевиизма, така и ние плащаме! Тѣ дадоха на васъ, ние даваме на тѣхъ. Взаимно си плащаме!

А. Неновъ (раб): Посочени сж като руски ветерани генералъ М. Ерофеевъ, генералъ Н. Еврейнѣвъ, генералъ Н. Епанчинъ, генералъ отъ инфантерията, живѣе въ Ница; генералъ Н. Гелмголтцъ, проф. Г. Ермолаевичъ, генералъ, д-ръ Рейнъ, таенъ статски съветникъ, пълень граждански генералъ, живѣе въ Ница; генералъ-майоръ А. Камсараканъ, живѣе въ Виена; генералъ Леонидъ графъ Игнатиевъ, живѣе въ Кларенсъ, Швейцария; генералъ Иванъ Зарембо Годиацки, живѣе въ гр. Острогъ, Полша; г-жа Евгения Кругликъ и т. н.

В. Мариновъ (д): Сталинъ ли ти събѣщи, че сж генерали?

А. Неновъ (раб): Азъ имамъ предъ менъ едно решение на Народното събрание, прието отгавна, съ което сж отпущнати пенсии на тия руски „ветерани“, представители на руския черенъ монархизъмъ, а именно на 24 генерали отъ инфантерията и пехотата, ...

А. Кантарджиевъ (д): Инфантерия и пехота е едно и сжщо. (Смѣхъ)

А. Неновъ (раб): Добре, отъ инфантерията и кавалерията. — ... на 7 полковници, 6 подполковници, 2 подпоручици и само единъ редникъ „ветеранъ“. Ние имаме и следнитъ данни за тия ветерани. Мнозинството отъ тия ветерани въ 1926 г. сж били 65—66 годишни. Като имъ направихъ смѣтка, ще излѣзе, че въ 1877 г. тѣ сж били 16, та до 17-годишни и сж „участвували“ въ „освобождението“ на България.

А. Кантарджиевъ (д): Цѣлиятъ руски народъ участвува.

А. Неновъ (раб): Нѣщо повече — тукъ ние имаме единъ полковникъ, Михаилъ Р. Араканцевъ, който въ 1926 година е ималъ 62 години, а то значи, че презъ „Освободителната война“ тогъ билъ на 12 години. И какъ той е „освобождавалъ“ България, остава да си направятъ заключението тия, които ме слушатъ.

А. Кантарджиевъ (д): Понеже никой не те слуша, какво ще си направятъ заключение.

А. Неновъ (раб): Ти ме слушашъ.

А. Кантарджиевъ (д): То минава така — Вей-хай-вей.

А. Неновъ (раб): По-нататкъ. Г. г. народни представители! Какво представляватъ отъ себе си тия ветерани? Ние

виждаме, наистина, че това сж хора, които не представляватъ оня руски народъ, когото навремето лѣжеха, че отива да освобождава България. Както казахъ, тѣ представляватъ руския царизъмъ, представляватъ оня генералитетъ, който провеждаше руската завоевателна политика на Балканитъ.

А. Кантарджиевъ (д): А вие какво провеждате сега?

А. Неновъ (раб): Тукъ ние виждаме единъ генералъ-майоръ Лаховски, билъ воененъ инженеръ-кондукторъ, който въ времето на „Освободителната война“ билъ членъ на комитета на императрица Мария Александровна, който комитетъ събиралъ пари за оня, които се биели тукъ, въ България. Днесъ този генералъ Лаховски е представенъ за ветеранъ и получава 2500 л. отъ българската хазна, т. е., отъ оня стотинки, които се събиратъ отъ работниците и селянитъ.

А. Кантарджиевъ (д): Сега Русия ви плаща.

А. Неновъ (раб): Азъ казахъ какво представляватъ отъ себе си тия генерали. Заслужаватъ ли тѣ наистина известна подкрепа днесъ? Може би, тѣ следъ „освобождението“ на България останаха въ нашата „прекрасна“ България, която много имъ се е харесала? Съвсемъ не. Тѣзи ветерани — генералъ-майори и генералъ-лейтенанти — сж тукъ въ България отъ 1920 и 1921 г. Тоя фактъ хвърля свѣтлина върху оная политика, която е провеждало царското правителство, която сж провеждали и буржоазнитъ правителства въ България. Това показва, че тия генерали сж сжщитъ оня врангелови генерали, които бѣха изгонени отъ 150 милионния руски народъ презъ време на революцията и трѣбваше да намѣрятъ тукъ прибѣжище. Тѣ дойдоха тукъ, въ България, отритнати отъ цѣлъ единъ народъ, отъ цѣла една работническа класа и многомиллионни селяни.

А. Кантарджиевъ (д): Рускиятъ народъ не знае още кой го управлява, бе!

А. Неновъ (раб): Какво сж дали тѣ тамъ? — Презъ 1905 г. тѣзи генерали покриха Русия съ трупове. Следъ това волиха 3 години гражданска война въ съюзъ съ сѣглашенскитъ империалисти и волиха една политика за унищожение просто на цѣлия руски народъ — този руски народъ, въ който наистина има ветерани, има хора, които навремето искрено сж се заблуждавали, че идватъ да „освобождаватъ“ България.

В. Мариновъ (д): Кой ни освободи тогава, щомъ тѣ дошли въ България подъ заблуда?

А. Неновъ (раб): Кой ви освободи ли?

А. Кантарджиевъ (д): Слабо ги разбирашъ тия работи.

А. Неновъ (раб): Освободи ви рускиятъ народъ, но ние отричаме вашето право да идентифицирате генералитъ, които сж клали този руски народъ, съ самия руски народъ.

В. Мариновъ (д): Кой ви дава право да идентифицирате вие руския народъ съ Сталина?

А. Неновъ (раб): Но дава се ... (Възражения отъ земледѣлцитъ) Моля, моля.

А. Кантарджиевъ (д): Нѣма да молишъ. За 13 години въ Русия вие избихте повече хора, отколкото Романовцитъ за 300 години.

А. Неновъ (раб): ... една историческа справка. Следъ нѣколко години, когато България се „освободи“, българскитъ консерватори тогава, въ съюзъ съ сжщитъ тия генерали, извършиха превратъ — тия стари превратаджии (Сочи сговориститъ) — за да отмѣнятъ оня либерална българска конституция и да дойде въ България единъ режимъ на рускитъ генерали, на тѣзи, на които вие днесъ искате да плащате нѣкакви пенсии. Вие помните, че тогава се образува правителство на чело съ генералъ Ернротъ. Тоя генералско правителство провеждаше една черносотническа политика, една политика, каквато провеждаше рускиятъ царизъмъ въ Русия. Но дойдоха следъ великата руска революция тия генерали тукъ, въ България, и ние всички помнимъ, че българското правителство ги благосклонно прие. Какво правѣха тѣ тукъ, въ България? Мируваха ли? Не. Врангеловитъ генерали дойдоха въ Бъл-

гария и я окупираха. (Възгрявания от демократите и националибералите) Вие крещите затуй, защото много добре, прекрасно знаете, че на 28 март 1922 г. вие заседавахте тукъ, заедно съ руските генерали, насърчавахте ги и искахте да ги използвате за деветоюнския превратъ.

А. Кантарджиевъ (д): О-х-о-о! Нерде Шамъ, нерде Багдаты!

А. Неновъ (раб): Да, да. Историята си каза думата. Това е фактъ — вие използвахте врангелистката армия тукъ, за да извършите деветоюнския превратъ. Заслугата ѝ се състои въ туй, че навремето, когато земледѣлското правителство бѣше притиснато до стѣната, когато ставаха разкритията въ хотелъ „Континенталъ“ и се разкриха шпионските планове, плановѣтъ на . . .

А. Кантарджиевъ (д): Сбърка.

А. Неновъ (раб): Не сбъркахъ. — . . . на Самохваловъ . . .

А. Кантарджиевъ (д): Сламката!

А. Неновъ (раб): Ти, г. Кантарджиевъ, го знаешъ много хубаво, защо не ми го кажешъ? — . . . полковникъ Самохваловъ, който ръководѣше шпионската мрежа тукъ, въ България, откриха се планове, споредъ които генералъ Врангелъ, заедно съ своите генерали сѣ наредили да окупира въ България сѣ целъ да улеснятъ приложението на ултиматума на Съглашението по плащането на ония задѣлжения, които се налагатъ отъ мирните договори. Генералъ Врангелъ бѣше орждие именно на съглашенската политика тукъ. Той си имаше свои сѣдилища тукъ, които издаваха смъртни присѣди. Нѣщо повече — имамъ такъвъ фактъ: когато тогавашното правителство прати единъ отрядъ въ лозята въ Търново да арестува нѣкой врангелистки офицеръ, тогава врангеловия шабъ даде команда, излизатъ 150 души врангелисти съ пушки и заставятъ българския отрядъ да избѣга. Ние знаемъ заслугите на врангеловата армия. Това не сѣ приказки, това сѣ документи. (Възгрявания отъ сговористите)

Н. Кемилевъ (д. ср): Карай!

А. Бояджиевъ (раб): Деветоюнци, мълчете тамъ!

Н. Кемилевъ (д. ср): По-позорно е да служишъ като чуждо орждие. Московска отрепка!

А. Неновъ (раб): Генералъ Врангелъ бѣше назначилъ гарнизонни началници въ цѣла България. Това никой нѣма да го отрече, това документално ви се доказва, това е фактъ, който не смѣте да отрече. Генералъ Врангелъ си имаше тукъ сѣдилища, които, както ви казахъ, издаваха присѣди на българска територия. Това е фактъ. Ами вие си спомняте за оня приказъ на генералъ Врангелъ, който бѣше издаденъ въ Бѣлградъ и сѣ който заплашваше България сѣ война. Тогава, когато правителството бѣше принудено отъ ония всенародни протести — вие си спомняте, че въ София стана тогава 20-хиляденъ митингъ, свиканъ отъ Българската комунистическа партия — когато навѣсѣжде народътъ се вдигаше и протестираше срещу врангелистите, които бѣха си разпасали пояса въ България; тогава, когато правителството бѣше принудено, повтарямъ, подъ напора на тѣзи маси, да посегне и арестува нѣкой отъ врангелистите, тогава отъ Бѣлградъ Врангелъ заплаши България, че ще настѣпи. Имаме точния планъ за настѣплението на врангеловите войски въ България.

А. Кантарджиевъ (д): Ами вашия планъ за настѣпление срещу българската държава?

А. Неновъ (раб): Но врангелистите най-добре изиграха ролята си въ 9-юнския превратъ. Ей тѣзи генерали, които тогава спомогнаха на черния блокъ да извърши преврата, тѣ, сѣшитѣ, правѣха съвѣщение на 28 мартъ, въ което участвуваха Ляпчевъ, Михаилъ Маджаровъ, Ораховацъ, Бобчевъ и др. . . .

Н. Кемилевъ (д. ср): Тежко и горко, ако въ съвѣщението участвуваха Маджаровъ и Ляпчевъ!

А. Неновъ (раб): . . . и въ което съвѣщение тѣ говорѣха и осигуряваха подкрепата на врангеловите генерали въ преврата на 9-и юний. И много естествено, когато въ единъ такъвъ противонароденъ актъ, какъвто се явява 9 юний, вземаха активно участие врангеловите генерали, заедно съ своите войски, сговористкото правителство

трѣбваше да имъ се отплати. Какъ имъ се отплати? Вие виждате, че до 1924 г. все още нѣмахме пенсии на врангеловите генерали, но въ 1924 г. излиза първиятъ указъ, сѣ който се даватъ пенсии отначало по 1.000 л., а следъ това имъ се увеличаватъ по на 2.000 л. и за трети пътъ ги увеличаватъ по на 2.500 л.

А. Кантарджиевъ (д): На 70-годишна възраст превратъ се не прави.

А. Неновъ (раб): Така трѣбваше да се издѣлжатъ сговористите на тази контра-революционна армия, на тѣзи контра-революционни генерали. Отъ кѣде вземаха, обаче, сумите, за да плащатъ на тѣзи генерали? Днесъ ние виждаме у насъ една остра стопанска криза. Ние имаме 200 хиляди души безработни въ България, може би и повече. Тѣ се скитатъ гладни по улиците, тѣ искатъ помощъ, но на тѣхъ се пращатъ куршуми, отговаря имъ се сѣ камшици! На децата на тѣзи безработни български граждани нищо не се дава; на тѣхъ даватъ подаяния; на не знаемъ кой си богаташъ въ София се трогнало сърдцето му, следъ като е скубалъ този народъ сѣ десетки години, та далъ 20 хиляди лева помощъ за тѣзи деца на безработните; пушатъ кутини изъ улиците да събиратъ помощи за децата на безработните.

А. Кантарджиевъ (д): Далъ 20 хиляди лева. А ти какво си далъ? Ти само пиешъ тѣхната кръвъ!

А. Неновъ (раб): Мълчи!

А. Кантарджиевъ (д): Нѣма да мълча! Ти живѣешъ на тѣхния грѣбъ.

А. Неновъ (раб): Държавната каса за българските безработни нѣма срѣдства, . . .

А. Кантарджиевъ (д): И за тѣхъ ще има.

А. Неновъ (раб): . . . а за тѣзи бѣжанци, които съ пушките и картечниците си помогнаха на българската буржоазия да извърши 9 юний, за тѣхъ срѣдства се намиратъ. За руските деца — другъ е въпросътъ, дали достигатъ тия пари до руските деца — за тѣхъ се отпускатъ 6.960.000 л. български пари, а за тѣзи бѣжанци, т. е. за врангеловите пълчища тукъ, се отпускатъ 3.960.000 л.; за санаториумъ за грѣдоболни отъ сѣшитѣ „бѣжанци“ — когато тютюневите работници и работнички измиратъ въ складовѣтъ отъ охтика, когато повръщатъ и опръскватъ подовѣтъ сѣ кръвъ, за тѣхъ санаториумъ нѣма — за санаториумъ на тѣзи руски контра-революционери въ Горна-бана се отпускатъ 600.000 л. годишно, платени предварително.

А. Бояджиевъ (раб): И то само за Горна-бана.

А. Неновъ (раб): За тѣхните контрареволюционни „ветерани“ миналата година, въ време на криза, тѣ получилихъ 2 милиона лева. Кризата, очевидно, ще да е „наматѣла“, затуй тази година имъ се увеличава още сѣ 200 хиляди лева, та ставатъ 2.200.000 л. Т. е. крѣгло сумата отъ 15.000.000 л. грѣшни български парички се даватъ на Врангеловци, на контрареволюционерите, за да могатъ на нова смѣтка да вършатъ дѣлото, което сѣ вършили и въ миналото, т. е., за да може тѣхниятъ духъ да се поддържа, да се стегнатъ тѣ и утре да трѣгнатъ на походъ срещу Съветския съюзъ, срещу 165-милионния руски народъ. (Ржкоплѣскания отъ работниците)

А. Бояджиевъ (раб): И да взематъ участие въ нови септемврийски и юнски събития.

А. Неновъ (раб): Г. г. народни представители! Тукъ ни се приказва, че кризата хванала за гущата всички ни ужъ. Когато се говори за отпускане на нѣкаква сума за работници и селяни или когато работниците и селяните искатъ нѣкакви облекчения, казва се: „Българската държава нѣма, не може да даде, левчето ще пестимъ“. Когато е въпросъ да се даде на трудящите се маси единъ левъ, тогава тукъ Кантарджиевъ ще се нахвърли да ви бие.

А. Кантарджиевъ (д): Това е подла провокация, която ти се осмѣлявашъ да хвърляшъ отъ трибуната, защото само лъжешъ.

А. Неновъ (раб): Но когато се касае да се поддържатъ контрареволюционни армии, тогава може да се дава. И

отъ кжде се взематъ тѣзи пари? Взематъ се отъ перото за държавни дългове къмъ руския царизъмъ. България има да дава на Русия царски дългове отъ 82 милиона златни франка.

П. Напетовъ (раб): Повече отъ 2 милиарда лева.

А. Неновъ (раб): Заедно съ други, тѣзи дългове правятъ около 730 милиона лева.

Г. г. народни представители! Съветска Русия сключи договоръ съ Турция и Персия, на които опрости тѣзи дългове. България упорито отказва да влѣзе въ търговски и дипломатически връзки съ Съветския съюзъ и плаща на контрареволуционнитѣ генерали старитѣ дългове къмъ царска Русия, които никой не иска отъ нея днесъ.

А. Кантарджиевъ (д): Бабамъ честност!

А. Бояджиевъ (раб): Мълчи! Не виждашъ ли, че си настѣпенъ въ душата!

А. Неновъ (раб): Защо имъ ги плаща? Плаща ги за туй, за да спаси капиталистическия режимъ отъ криза, плаща имъ затуй, защото врангелистѣ отъ цѣлъ свѣтъ сж предниятъ отрядъ на международната контрареволуция, която утре ще бжде хвърлена срещу Съветския съюзъ. (Ржкоплѣскания отъ работницѣтѣ) Затуй имъ се плаща.

А. Кантарджиевъ (д): Говоришъ само за Русия. Говори и за България.

А. Неновъ (раб): Ето, за България говоря. Отъ кървавия залкъ на българскитѣ работници се откъсва, за да се хранутятъ врангелистски генерали. А какво вършатъ тѣ? Нека г. министъръ Мушановъ заявява налѣво и надѣсно: „Ние сме за миръ съ всички“, нека той подчертава това, неговитѣ заявления не струватъ петъ пари, когато има документи, които говорятъ, че въ България, на българска територия, днесъ се готви комплотъ срещу Съветския съюзъ.

Х. Родевъ (нац. л): Това е лъжа. Това не е вѣрно. Ако вие сте българинъ, добросъвѣстенъ, опровергайте това нѣщо отъ тая трибуна. На наша територия не се готви нищо срещу Съветския съюзъ. Това е диверсия.

В. Мариновъ (з): Вие сте платени агенти на Москва, които продаватъ България.

Х. Родевъ (нац. л): Опровергайте това, което казахте, г. Неновъ.

А. Неновъ (раб): Ето ви единъ документъ, подписанъ отъ генералъ-лейтенантъ Абрамовъ, издаденъ въ гр. София на 14 май 1931 г., подъ № 9. Той гласи: (Чете)

„Приказъ III отдѣлу Р. О. В. Союза. § 1. Приказомъ Рускому Обще-Воинскому Союзу 14 марта с. г. за № 11, утверждено Положеніе о военной подготовкѣ чиновъ Р. О. В. С.

Ето положеніе предусматриваетъ: подготовку: воинскихъ чиновъ къ занятію должностей въ военное время: унтеръ-офицеровъ, оберъ-офицеровъ и штабъ-офицеровъ; получение высшего военного образования и различнаго рода специальныхъ знаний, усовершенствование офицерами ранѣ полученныхъ знаний“.

Обаждатъ се: Я го преведи .

А. Неновъ (раб): Ще го превода. — (Превежда отъ руски) „Съ приказъ по Руския общо-воински съюзъ отъ 14 мартъ т. г. подъ № 11 е утвърдено положение по военната подготовка на чиноветѣ отъ Руския общо-воински съюзъ. Това положение предвижда: подготовка на войскитѣ чиновове за заемане длѣжности въ военное време — под-офицери, оберъ-офицери и штабъ-офицери; получаване висше военно бразование и различни видове специални знания, усъвършенствование полученитѣ отъ офицеритѣ по-рано знания“.

И по-нататкъ се казва: (Чете) „Въ соотвѣтствіи съ етимъ, всѣ вышеуказанные курсы подраздѣляются на четыре категории: ...“ — подраздѣлятъ се тия курсове на четири категории.

А. Кантарджиевъ (д): Кажи какво е Будѣни за Русия!

А. Неновъ (раб): Мълчи, мълчи — ще кажа. Вие знаете да се възмущавате, когато се говори за конспирации. Тукъ, обаче, когато ви четемъ документи за конспиратори, които конспириратъ противъ цѣлия български и противъ 165-милионния руски народъ, понеже ги имате на вашата страна, вие ни прекъсвате!

Въ § 2 на сѣщия приказъ тоя генералъ Абрамовъ заповѣдва: (Чете) „Во всѣхъ полковыхъ и соотвѣстныхъ имъ группахъ, всѣмъ офицерамъ, а также унтеръ-офицерамъ и вольноопредѣляющимся со срѣднимъ образованіемъ пройти повторительный курсъ по особо изданному въ Парижѣ учебнику для унтеръ-офицеровъ“. (Възражения отъ мнозинството)

А. Бояджиевъ (раб): Това сж документи!

Обаждатъ се: Прочетете го по български.

А. Неновъ (раб): — (Превежда отъ руски) „Въ всичкитѣ полкове и съответнитѣ имъ групи, съ всички офицери, а така сжщо подофицери и доброволци съ срѣдно образование да се премине повторителниятъ курсъ по специално издадения въ Парижѣ учебникъ за подофицери“. (Възражения отъ мнозинството)

По-надолу въ сѣщия § 2 се казва: (Превежда отъ руски) „Пълнитъ курсъ трѣбва да се мине до 1 февруарий 1932 г. Особено внимание да се обърне на практическитѣ занятия ...“, а по-долу въ втората алинея: (Превежда отъ руски) „Началницѣтѣ на частитѣ да провѣрять какъ отиватъ тия учебни занятия — въ България.“

По-нататкъ: (Превежда отъ руски) „На началницѣтѣ на отдѣления и армейски групи отъ Руския общо-воински съюзъ се възлага общото ржководство и наблюдение за провеждане въ живота указания порядкъ за преминаване повторителния курсъ въ групитѣ и въ партиитѣ по мѣста“. (Възражения отъ мнозинството)

По-нататкъ въ § 3 се казва: (Превежда отъ руски) „Сжществувачитѣ въ Перникъ подъ началството и ржководството на генералъ-майоръ Зинкевичъ“ — тоя сѣщиятъ генералъ-майоръ, който бѣше презъ 1922 г. началникъ на руския гарнизонъ въ Никополъ, кжде то на наша земя се издаваха присѣди; тоя сѣщиятъ генералъ-майоръ, казвамъ, е началникъ на офицерската школа — „Курсове за военни знания“ да се преименуватъ въ „Офицерска школа за усъвършенствование военнитѣ знания“, като се вземе напълно програмата, указана въ Положеніето за Парижката школа съ сжщото наименование...“

По-нататкъ въ § 4 този генералъ-лейтенантъ Абрамовъ казва: (Чете) „Образовать въ Софіи особую группу подъ начальствомъ и руководствомъ Генеральнаго Штаба Полковника Ясевича“ — да се образува особена група отъ живущитѣ у насъ, въ София, влизащи и невлизащи въ войсковы части, подъ началството и ржководството на полковника отъ генералния штабъ Ясевича.

А. Кантарджиевъ (д): Отде си го вземалъ този документъ?

А. Неновъ (раб): За какво е това? Дали това сж нѣкакви любителски групи тукъ, въ София, които ще изучаватъ военната наука?

А. Кантарджиевъ (д): Ама ти сериозно ли приказвашъ това — че въ България тия хора изучаватъ военно изкуство?

А. Неновъ (раб): Сериозно приказвамъ.

А. Кантарджиевъ (д): 5.000 руснаци въ България се готвятъ да се биятъ съ милионната червена армия!

А. Неновъ (раб): Отъ приложеніето къмъ „Приказа“ № 9 се вижда, че тѣ ще изучаватъ устройството на цѣлата руска армия, тѣ ще изучаватъ устройството на руската комунистическа партия, тѣ ще се учатъ да се биятъ съ червената армия, ...

А. Кантарджиевъ (д): 5.000.000 българи ще се биятъ съ 170.000.000 руснаци отъ Съветска Русия!

А. Неновъ (раб): ... тѣ ще изучаватъ военната география на Съветска Русия, тѣ ще изучаватъ административното и политическо устройство на Съветския съюзъ, тѣ ще изучаватъ територията на Русия, разпредѣленіето на Г. П. У.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: (Звъни)

А. Ненов (раб): Не е само този документъ.

Х. Родев (нац. л): Ама какъв е тоя документъ?

А. Бояджиев (раб): Какво ви пари, та скачате?

А. Кантарджиев (д): Нищо не ни пари. Това е маниачество, не е ораторство.

А. Ненов (раб): Предъ мене е информационният листъ № 71 на Сергѣевското артилерийско училище. (Чете) „Гр. София, 27 августъ 1931 г. Приказъ Полковника Безака“. Този полковникъ Безака заповѣдва на всички чиновове отъ Сергѣевското училище, които живѣятъ въ България, да се запознаятъ съ приказа на началника на третия отдѣлъ отъ Руския общо-воински съюзъ и да донесатъ на адресъ: Капитанъ Арнольдъ, „Оборище“ 17, София, (Чете) „Какимъ изъ указныхъ въ приказъ способовъ будутъ пополнятися каждымъ изъ чиновъ военныя знація“ — по какъвъ начинъ тѣ ще се занимаватъ по тоя приказъ, по това приложение.

Х. Родев (нац. л): Вѣрвате ли въ тая работа?

А. Ненов (раб): Вѣрвамъ. Какъ да не вѣрвамъ, когато и въ миналото сме имали такива случаи?

Тукъ имамъ още единъ документъ, до подпоручикъ Куренному, въ който му се съобщава на 6 септември т. г., 5 ч. вечерта, да бѣде въ руското събрание, за да повърне приказа № 9 и да получи инструкции.

Председателстващъ Н. Захариев: Г. Ненов, завършвайте!

А. Ненов (раб): Тия документи ви ги чета, за да докажа, че всичкитъ тия срѣдства, които се даватъ за издръжка на нѣкакви-си руски ветерани, а въ сжщностъ руски бѣлогвардейски генерали, . . .

Председателстващъ Н. Захариев: Г. Ненов! Имате ли предложение?

А. Бояджиев (раб): Имаме, разбира се.

А. Ненов (раб): Имамъ предложение. Азъ говоря въ връзка съ разискваното предложение — . . . че тия суми, които се даватъ ужъ за руски деца, ужъ за руски бѣжанци, . . .

Председателстващъ Н. Захариев: Въ предложението не се визиратъ руски деца.

А. Ненов (раб): . . . тия суми отиватъ за поддръжка на враждебни сили, на враждебни армии на Съветския съюзъ, които утре ще бѣдатъ насочени както противъ „вътрешния врагъ“ на България, така и противъ Съветския съюзъ.

Н. Алексиев (з): Съветска Русия не се страхува отъ никоя армия, а вие се страхувате отъ бѣлогвардейскитъ организации!

А. Бояджиев (раб): На 9 юний участваха и тѣ.

Н. Алексиев (з): Въ 9 юний и вие участвахте, и вие сте виновни за него.

А. Кантарджиев (д): Факти, факти дайте.

А. Ненов (раб): Фактитъ, разбира се, бодатъ.

А. Кантарджиев (д) и други отъ мнозинството: А-а-а!

А. Ненов (раб): Фактитъ бодатъ, и особено мъчно се слушатъ, когато бодатъ известна категория хора.

А. Кантарджиев (д): Много факти! Много голѣми факти!

А. Ненов (раб): Тия факти бодатъ, и особено днесъ бодатъ „новата“ „народна“ властъ. Затуй най-много апострофи ми се правятъ отъ тукъ. (Сочи мнозинството) Защо? То не е случайно. Затуй, защото имаме заявление отъ г. министъръ-председателя, имаме и увѣрения отъ вашата преса, навсѣкѣде, по пѣтъ и по кръстопѣтъ: „Ние сме за миръ, ние война не искаме, ние сме за миръ съ всички“, а въ сжщото време виждаме да се готви войната тукъ, у насъ, въ България.

Отъ мнозинството: А-а-а! (Възражения)

Х. Родев (нац. л): Втори пѣтъ те избличавамъ въ лѣжа. (Глъчка)

Председателстващъ Н. Захариев: (Силно звѣни)

А. Ненов (раб): У насъ се подготвяватъ въоръжени части срещу Съветския съюзъ, които утре ще го нападатъ.

Председателстващъ Н. Захариев: Недейте говори такива работи — че отъ наша територия ще се напада Съветския съюзъ.

А. Ненов (раб): То не е случайно.

Х. Родев (нац. л): Г. председателю! Азъ протестирамъ противъ думитъ на г. Ненов, че въ България се подготвявали военни отряди, че на българска територия се готвила нѣкаква въоръжена сила срещу Съветския съюзъ. На българска територия не се готви никаква въоръжена сила противъ Русия.

А. Ненов (раб): Вие не можете да отречете фактитъ. Азъ чета документи.

А. Бояджиев (раб): Военни организации има у насъ.

Х. Родев (нац. л): Тоя документъ не е отъ България, а отъ Парижъ.

А. Бояджиев (раб): Отъ Перникъ е.

Х. Родев (нац. л): Въ България нѣма никакви военни отряди. Вие лъжете. България не може да търпи военни отряди противъ Русия. (Възражения отъ работниците)

А. Ненов (раб): Това сж документи, които свидетелствуватъ . . . (Възражения отъ мнозинството)

Г. председателю! Осигурете ми възможността да говоря.

Председателстващъ Н. Захариев: Азъ Ви осигурявамъ тази възможность, но говорете по предложението.

А. Кантарджиев (д): Да приказва работи, които могатъ да се приказватъ, но това е провокация. Той е единъ провокаторъ!

А. Ненов (раб): Вие провокирахте цѣлъ единъ народъ навремето си, преди и на 9 юний. Вие и сега готвите такава провокация противъ Съветския съюзъ. (Възражения отъ мнозинството)

Председателстващъ Н. Захариев: (Звѣни) Моля, г. Ненов. Говорете по предмета. Въ предложението не се говори за Съветския съюзъ.

А. Ненов (раб): Г. г. народни представители! Това предложение не е продиктувано отъ нѣкакви-си „хуманни“ съображения, да се помогне на нѣкакви-си старци; то си има своята политическа страна. (Възражения отъ мнозинството) И когато вие искате да ме накарате да говоря само въ опредѣлени рамки, азъ ви казвамъ: вие суспендирате, вие унищожавате вашия собственъ правилникъ. Виждате, че говоря по предмета — защо ме прекъсвате?

И. Симеонов (д): Защото нищо не ти дължимъ. Какъ ще ти позволимъ да ни лъжешъ и да ни разправяшъ приказки отъ 1001 нощъ! Не те е срамъ!

А. Ненов (раб): Значи, споредъ васъ, това сж документи (Посочва книжа) отъ Парижъ. Добре, какъ ще обясните вие този фактъ, че България и до день днешенъ, следъ 14-годишно сжществуване на Съветския съюзъ, въпрѣки изгодитъ дори отъ търговска гледна точка, които би имала отъ Съветския съюзъ, не е завързала нито търговски, нито дипломатически сношения съ Съветския съюзъ? (Възражения отъ мнозинството) Вие не можете да ме разубедите въ туй, че вие сте заклетни врагове на Съветския съюзъ.

Председателстващъ Н. Захариев: Моля, г. Ненов! Когато дойде въпросъ за търговски връзки съ Русия, тогава ще говорите за тѣхъ. Днесъ разглеждаме едно предложение, бѣдете коректенъ и говорете само по него.

А. Ненов (раб): Азъ говоря по предложението, г. председателю, и казвамъ, че сега ни се предлага отъ правителството да субсидираме и по-нататъкъ бѣлогвардейски, Врангелови генерали, които подготвятъ война противъ Съветския съюзъ.

В. Мариновъ (д): Кажете, въ какво качество получавате субсидии отъ Съветска Русия?

А. Бояджиевъ (раб): Въ качеството на представители на работническата класа въ България.

Отъ мнозинството: Добре! (Ръкоплѣскания)

В. Мариновъ (д): Това искаме — да признаете, че ви субсидиратъ отъ Русия. Моля да се протоколира това тѣхно признание.

Х. Родевъ (нац. л): Да не се пропусне да се протоколира това.

А. Неновъ (раб): Да отговоря и на този неелепъ апо-строфъ. Когато вчера вие ни обвинявахте, че ние, депутатитъ тукъ, субсидираме Българската комунистическа партия,...

А. Кантарджиевъ (д): Не е ли вѣрно?

А. Неновъ (раб):... днесъ ни казвате, че насъ ни субсидиратъ отъ Русия. Лъжа е това! (Глъчка)

Председателстващъ Н. Захариевъ (Звъни) Моля ви се, г-да!

А. Бояджиевъ (раб): (Възражая нѣщо)

Председателстващъ Н. Захариевъ: Моля, г. Бояджиевъ.

А. Неновъ (раб): Ето защо, г. г. народни представи-тели, нашата парламентарна група не само нѣма да гласува това предложение,...

Отъ мнозинството: Това го знаемъ.

А. Неновъ (раб):... но и предлага следния дневенъ редъ: вѣнъ врангелиститъ отъ предѣлитъ на България; (Ръкоплѣскания отъ работниците) да се осигури възможността на маса войници отъ Врангеловата армия, които сѣ излѣгани навремето и довлѣчени тукъ, да се върнатъ въ Съветския съюзъ. Ние искаме спиране изплащането на всѣкакви суми на бѣлогвардейскитъ „бѣжанци“, на нѣкакви руски деца и санаториуми и на тѣзи генерали врангелисти. Ние искаме, най-после, незабавни търговски и дипломатически връзки съ Съветския съюзъ. (Ръкоплѣскания отъ работниците)

С. Омарчевски (з): Какво общо има това съ въпроса?

Х. Родевъ (нац. л): (Къмъ А. Неновъ) Докогато вие държите този провокаторски езикъ, дотогава вие ще затруднявате разбирателството ни съ Съветския съюзъ на почвата на търговскитъ интереси.

А. Неновъ (раб): Вие ги затруднявате.

Х. Родевъ (нац. л): Тѣзи документи не насъ изобличаватъ. На нашата територия не се издържатъ въоръжени руски сили. Това, което вие показвате, е едно нареждане, което азъ зная отъ кого е, но то не ни ангажира и не ни изобличава. Помощи не се даватъ за въоръжение и войни, а се даватъ като актъ на състрадание и милостъ къмъ известни хора, къмъ известни ветерани. (Възражения отъ работниците)

А. Кантарджиевъ (д): (Къмъ работниците) Стига сте се пѣнили. Ние ще ви кажемъ кой ви е пратилъ. Ще ви покажемъ други документи.

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата г. министърътъ на вътрешнитъ работи.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Г. г. народни представи-тели! Предложението, което е внесено отъ г. министра на финанситъ, цели да се продължи срокътъ, за да се даде възможностъ на визираниитъ лица, руски ветерани, да получаватъ определеното имъ пособие вѣнъ отъ предѣлитъ на България. До 1 септемврий тѣ имаха разреше-ние, бидейки въ чужбина да се лѣкуватъ или да пре-

карватъ своитъ старини, да получаватъ възнагражде-нието, което имъ е определено отъ българския Парла-ментъ.

Х. Родевъ (нац. л): За кои става дума, г. министре?

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: За тѣзи, които сѣ взели участие въ освободителната война.

Х. Родевъ (нац. л): Значи, става дума за тѣзи вете-рани, които сѣ взели участие въ освободителната война. Това да го чуятъ тия господа. (Сочи работниците)

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Съ това предложение ние не даваме нѣкакви нови пособия или нѣкакви нови възнаграждения на рускитъ ветерани. Тѣ получаватъ само едно разрешение отъ българското Народно събрание да могатъ да бждатъ изплащани определенитъ имъ възна-граждения и за въ бждеще въ чужбина, кждето тѣ иматъ, очевидно, по-благоприятни условия да се лѣку-ватъ и да прекаратъ своитъ старини.

Г. г. народни представители! Азъ вземахъ думата, за да отбия най-напредъ възражението, което се направи отъ лѣвицата, че ние като-че-ли даваме нѣкакви нови възнаграждения на рускитъ ветерани.

А. Бояджиевъ (раб): Стари и нови — все равно.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Господинътъ, който говори преди малко, представителътъ на Трудовия блокъ, а въ сѣщностъ представителътъ на руския болшевизмъ, разправяше работи, които приличатъ на историнитъ отъ 1001 нощъ...

Отъ работниците: А-ха-а-а!

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ:... и които могатъ само да учудятъ слушателитъ, че може човѣкъ съ здравъ разумъ въ днешния моментъ въ българския Парламентъ да говори подобни работи. Азъ трѣбва още отъ самото начало да заявя, че всичко онова, което се каза като история за Врангеловата армия и за нейното участие въ България, е само една мистификация, която може да бжде плодъ само на болната фантазия на болшевинитъ, които нѣматъ абсолютно никаква представа за реалния животъ.

А. Бояджиевъ (раб): На сѣщото мнение сѣ и сгово-риститъ.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Болшевизмътъ е най-голѣмиятъ виртуозъ въ произвеждането на провокации, на фалшификации и затова никакъ не ме учудва, че тукъ, отъ трибуната на Народното събрание, се четатъ ужъ автентични документи. Какви сѣ тия документи, ние не можемъ да знаемъ. Тѣ може би се знаятъ само отъ ли-цата, отъ които се четатъ. Отъ кжде сѣ ги взели и кой ги е написалъ — и това не знаемъ. Въ всѣки случай азъ има да заявя, че при днешното народно правителство въ България не може да има никаква друга въоръжена сила, освенъ българската държавна въоръжена сила (Ръко-плѣскания отъ мнозинството), и че всѣкакви потѣзно-вения, отъ кждето и да било, за да се създаде въоръжена сила помимо официалната държавна въоръжена сила, ще бждатъ отблъснати отъ днешната властъ. Следова-телно, на българска територия не може да има нито чужда армия, нито каквато да било друга въоръжена сила.

П. Напетовъ (раб): Е добре, ние ще ви дадемъ доку-менти и имена. Арестувайте ги въ Берлинъ.

Х. Родевъ (нац. л): Добре, дайте ги.

А. Неновъ (раб): Тѣ сѣ въ Стенографското отдѣление.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Българскитъ болше-винци, обаче, сѣ вѣрни на своето вѣрую. Както вобще болшевизмътъ е свирепъ, както той се носи отъ хора са-дисти, така и тукъ, въ България, имаме типични предста-вители на болшевизма, голѣми садисти, които препорѣч-ватъ на Народното събрание да направи всичко, за да измратъ частъ по-скоро всички бѣжанци руси, които сѣ потърсили прибѣжище въ цѣлия свѣтъ, поради жестоко-ститъ на руския болшевизмъ. Тѣ ни препорѣчватъ да избиемъ всички руси, или да ги оставимъ да умратъ отъ гладъ, да не даваме възможностъ за препитание даже на тѣхнитъ деца. (Възражения отъ работниците) Това е са-

дизъм, който се препоръчва от българските болшевици въ българското Народно събрание.

Но позволете ми, г. г. народни представители, да ви кажа, че покрай сериозното, има и нещо много комично. Тъзи хора (Сочи работниците) сж се уплашили за съдбата на голъма болшевишка Русия и мислят, че 7—8 старци по на 70—75 годишна възраст ще причинят пропадането на Русия. И толкова сж се уплашили, че карат българските народни представители да не дават никакви пособия на руските ветерани.

Х. Родевъ (нац. л): Ветерани отъ Шипка.

А. Бояджиевъ (раб): Съ биберони!

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Тия старци по на 70—75 годишна възраст сигурно нѣма да бждатъ онѣзи, които да съборятъ руския болшевишки строй. Напразни сж, следователно, вашитѣ страхове.

П. Напетовъ (раб): Ние критикуваме вашата прстиво-народна политика.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Не може малка България да се нагърбва съ тази голѣма задача, да води война за събаряне на руския болшевишки строй.

Нѣкой отъ работниците: Ами въ 1914, 1915 и 1916 г.?

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Това не е по силитѣ на България. И ако не бѣхте, въ сжщностъ, несериозни хора — за да не употребя нѣкой друга дума — вие щѣхте да се срамувате, че като български народни представители днесъ дохождате да обвинявате собственото си отечество въ работи най-фантастични и най-предателски.

А. Бояджиевъ (раб): Ние обвиняваме българското правителство.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Вие обвинявате България, че готви нѣкаква война. Това е една гнусавя инсинуация отъ ваша страна, която не подобава на единъ българинъ. (Ржкоплѣскания отъ мнозинството)

А. Бояджиевъ (раб): (Възразява)

Отъ мнозинството: Стига, бе!

Председателстващъ Н. Захариевъ: (Звъни)

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Следователно, ние не можемъ освенъ да се възмущаваме, че сте толкова де-класирани, за да говорите противъ собственото си отечество. (Ржкоплѣскания отъ мнозинството) Не е България, която желае да води война съ съветска Русия, нито отъ нея зависи пропадането на болшевизма. Ние, българитѣ, трѣбва да бждемъ едни ненормални пигмей, бихъ казалъ азъ, ако мислиме, че въ тази свѣтвна борба, която се води противъ болшевизма, България може да реши борбата. (Възразения отъ работниците)

Председателстващъ Н. Захариевъ: (Звъни)

П. Напетовъ (раб): Лъжете!

А. Кантарджиевъ (л): Единъ български министъръ не може да лъже!

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Когато българското правителство заявява, че е за една политика на миръ и разбирателство съ всички, вие трѣбва да бждете не провокатори, а добросъдѣстни слушатели, за да разберете истинската смисълъ на тия думи. Вие инсинуирате противъ нашата родина, противъ нашата държава и противъ нашия народъ. Прави бѣха ония г. г. народни представители, които ви казаха, че вие съ вашитѣ провокации сте може би най-лошитѣ проводници на руските желания. Вие сте само едни орждия, които могатъ да бждатъ пакостни и вънъ и тукъ. Вие сте въ всѣко отношение вредни. И даже ако единъ день трѣбва да дойде едно разбирателство между българския и руския народи, вие ще бждете най-голѣмата прѣчка, за да стане то по-скоро.

М. Станевъ (раб): Г. Гиргиновъ, може ли да има такава логика: вие, които подпомагате противниците и враговетѣ на руското съветско правителство, допринасяте за възстановяване отношенията съ Русия, а ние, които

защитаваме руското правителство, сме били прѣчка за създаване на добри отношения съ Русия? Това е една логика, която не сжществува никѣде!

Х. Родевъ (нац. л): Вие обявявате на свѣта, че тукъ се готви една война срещу Русия, което не е вѣрно. Клеветейки своето отечество, вие действително затръгвате пѣтицата за разбирателство съ руския народъ.

Министъръ д-ръ А. Гиргиновъ: Г. г. народни представители! Преди да свърша, трѣбва да отбѣсна сжщо така инсинуацията, която се отправи отъ тукъ (Сочи работниците), че ние съ нашата политика сме поддържали враговетѣ на днешна Русия. Това не е вѣрно. Това предложение, което предлагаме за приемане отъ Народното събрание, е изразъ на една хуманностъ, е изпълнение на единъ дългъ къмъ лица, които сж взели участие въ нашата освободителна война. Може би днешнитѣ болшевици, които се борятъ противъ царска Русия, да сж най-голѣмитѣ врагове на тия лица, обаче българскиятъ народъ, който въ време на царска Русия получи освобождение, не може да не даде съ признателностъ известна материална помощъ на тия хора, които сж се борили за свободата на България. (Ржкоплѣскания отъ мнозинството)

Азъ моля народното правителство да има предъ видъ, че никакви нови пособия не се отпусчатъ. Това предложение не е актъ на враждебностъ къмъ когото и да било, а е само резултатъ на изпълнение на нашия дългъ, който ни се налага отъ човѣшко и национално гледище. Ние не можемъ да застанемъ на тая база, на която сж застанали родоотстъпниците, които отричатъ и нашата вѣра и нашата националностъ (Ржкоплѣскания отъ мнозинството). Само тия родоотстъпници, които отричатъ нашата вѣра и нашата националностъ, могатъ да бждатъ противъ единъ подобенъ актъ на хуманностъ. (Продължителни ржкоплѣскания отъ мнозинството)

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата г. министърътъ на финанситѣ.

Министъръ С. Стефановъ: Г. г. народни представители! Азъ считамъ за излишно да приповтарямъ онова, което каза г. министърътъ на вътрешнитѣ работи. На цѣлата съчинена история, която се изнесе отъ трибуната то поводъ на предложението, което сега се разглежда, азъ не мога да отговоря, защото не я познавамъ. Дълга, обаче, да заявя по единъ категориченъ начинъ, че предложението, което предлагаме да се одобри отъ Камарата, далечъ не значи, че българската държава, че българското правителство участвува въ каквито и да било заговори за нѣкакви акции срещу днешна Русия. Българскиятъ народъ дължи признателностъ на оная Русия, която даде коститѣ на 200.000 свои граждани за нашата свобода, на която се радватъ днесъ всички българи. Съ предложението не се цели нищо повече, освенъ да се продължи слабата, нищожната помощъ, която се дава на малцината останали живи ветерани отъ освободителната война, които прекарватъ последнитѣ дни на живота си. Това е само актъ на хуманностъ, на човѣщина.

Съ тѣзи чувства азъ ви моля да одобрите предложението, което е предметъ на нашето разискване. (Ржкоплѣскания отъ мнозинството)

Председателстващъ Н. Захариевъ: Има думата народниятъ представителъ г. Василь Домузчиевъ.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): (Отъ трибуната) Г. г. народни представители! Законопроектътъ е малъкъ на видъ, но сжщественъ по съдържание. Поклонъ предъ паметта на всички борци, паднали за нашата свобода. Въ знакъ на признателностъ къмъ тѣхъ България е ошарена съ паметници — материаленъ изразъ за овѣковчаване голѣмата признателностъ на българския народъ къмъ всички паднали за неговото освобождение. Русия винаги е държала връзка съ една частъ отъ българския народъ, независимо отъ политиката, която тя е преследвала. Въ миналото тия връзки се държаха чрезъ така нареченитѣ русофили, днесъ тия връзки се държатъ чрезъ съчувственицитѣ на Съветския съюзъ, чрезъ Българската работническа партия. Никога не може да се освободи българскиятъ народъ отъ съзнанието на благодарностъ и душевна връзка съ руския народъ. Разбира се, трѣбва да правимъ разлика между руския народъ и руската политика. И днесъ България е признателна къмъ руския народъ, обаче и днесъ България, както и преди 40—50 години не одобрява и не може да се солидаризира съ руската политика. Тамъ се различаваме съ другаритѣ сега, тамъ се различавахме и въ миналото, и оттамъ произли-

затъ конфликтитѣ между България и Русия. Това е отговорътъ на онзи въпросъ, който другаритѣ отъ тукъ (Сочи работниците) задаватъ: „Защо България днесъ не свързва своята политическа конюнтура и своя икономически животъ съ Русия?“

П. Напетоуъ (раб): Въ миналото царска Русия водѣше империалистическа политика на Балканитѣ — да завладѣе България, Цариградъ и Дарданелитѣ — а съветска Русия води една политика прямо противоположна на нея — не иска завоювания, отказва се отъ анексии, отказва се отъ Цариградъ и Дарданелитѣ, нѣма никаква завоевателна политика. Вие бъркате тия две нѣща, разберете това.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Другарю! Тѣй говорѣха и рускиятъ императоръ и рускиѣ царедворци до 1914 г.: „Ние нѣмаме намѣрение да завоюваме България“. Тѣй говорѣха и когато ни освободиха, обаче когато се настаниха, ние видѣхме какво вършеха и какво мислѣха да правятъ. Тѣй и сега ни залягватъ „Дайте да сключимъ търговски договори, дайте разни конвенции да сключимъ, дайте да влѣземъ въ политически сношения“. Това сѣ срѣдства на една политика, която вие добре виждате, но не щете да я кажете. Ние я виждаме и казваме и тамъ е разликата между васъ и насъ. Недейте да вините нито българския народъ нито руския народъ, защото тѣ се обичатъ единъ другъ, но има две политики, които се отричатъ.

П. Напетоуъ (раб): Едната е царска политика, а другата е политика на работническитѣ маси, на трудящитѣ се. Тѣ сѣ съвършено различни.

Н. Кемилевъ (л. сг): Нашата политика е България за българитѣ, а вашата политика е — България за съветска Русия.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Политиката на Сталина и неговата компания надминава стократно политиката на руския императоръ. Тя има много по-голѣми обекти, които надхвърлятъ Балкана. Балканътъ за болшевишката политика е една необходимостъ за завоювания въ голѣмата свѣтвна политика. (Къмъ работниците) Недейте да мислите, че ние ще ви повѣрваме.

Г. г. народни представители! Свършвамъ по този въпросъ, за да подчертая отъ името на нашата група, че ние не се солидаризираме съ казаното отъ тукъ (Сочи работниците)

С. Стоевъ (раб): Има си хасъ да се солидаризирате!

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Обаче има друго. Ако действително въ България има нѣкъде гнѣзда, които сѣ си позволили да прекратятъ прага на позволеното за единъ гостенинъ, дългъ е на правителството да се вслуша, макаръ тия съобщения да излизатъ отъ тамъ (Сочи работниците); тѣ трѣбва да се провѣрятъ и ако правителството действително се убеди въ подобни акции, да изпълни дълга си къмъ България и къмъ българския народъ. Азъ съмъ убеденъ, че нѣма да се намѣри правителство въ България, което ще остави на българска земя да се формиратъ чужди военни чети за нападение на една държава, приятелска или неприятелска.

П. Напетоуъ (раб): Фактъ е, отдавна съществуватъ тия чети.

В. Домузчиевъ (нац. л. о): Но българската държава не може да откаже гостоприемството си на нито единъ чужденецъ, който по политически причини е прогоненъ или е избѣгалъ отъ своето отечество. А всички живущи въ България руси сѣ избѣгали по политически причини — война, революция; победенитѣ сѣ виновни, тѣ бѣгатъ, защото знаятъ какво ги чака, и отиватъ въ най-приятелски разположената къмъ тѣхъ държава — такава бѣ България, която ги прие.

Г. г. народни представители! Другиятъ въпросъ, който е съществениятъ, важниятъ за менъ, и върху който азъ привличамъ вашето просвѣтено внимание, е въпросътъ за искането на правителството да се продължи срокътъ за тия господа, поименно дадени въ предложението, да получаватъ пенсия и да живѣятъ въ странство. Съгласно нашия законъ за пенсиятъ, безъ разрешение на Народното събрание, единъ пенсионеръ, какъвто и да е той — освенъ по причина на болестъ — не може да получава пенсия въ странство. Тия ветерани, на които съ закона отъ 1924 г. се отпусна пенсия по 1.000 л. месечно, а съ закона отъ 1926 г. се увеличи на 2.000 л., искатъ да не живѣятъ въ България.

Въпрѣки че България е тѣхна майка, както тѣ се изразяватъ въ първата си петиция, България не имъ харесва. Тѣ намиратъ въ Виена по-голямъ разкошъ. Но да живѣешъ въ Виена съ 2.000 л. — това е невъзможно; да живѣешъ въ Ница съ 2.000 л. — това е невъзможно; да живѣешъ въ Парижъ съ 2.000 л. — това е невъзможно. Откъде черпятъ тѣ срѣдства, за да живѣятъ тамъ? Ако тѣ действително иматъ тия свръхсрѣдства, за да живѣятъ въ странство, това показва, че тѣ не се нуждаятъ отъ тая малка пенсия, която ние имъ даваме. Но българскиятъ народъ, въ лицето на народното представителство, отъ почитъ и признателностъ къмъ жертвитѣ, които даде рускиятъ народъ за неговото освобождение, е далъ на живитѣ руски ветерани тази пенсия и ние нѣмаме право да имъ я отнемаме. Обаче ние имаме право да имъ кажемъ: ние ви даваме пенсия, но ще останете въ България, ще я получавате, докато живеете въ България; отидете ли да живѣете навънъ, вие не можете да получавате тази пенсия. Не може да се позволятъ изключения, защото и български подданици, пенсиониери, биха искали да се възползуватъ отъ тѣзи изключения.

Но въ предложението се казва, че до 1 мартъ 1933 г. тия руски ветерани могатъ да стоятъ въ странство и да си получаватъ пенсията; едновременно съ това въ предложението се казва, че българското правителство, безъ разрешението на Народното събрание, може да разшири това право по отношение и на другитѣ пенсионери, които, споредъ предложението, сѣ на брой 44 — и тѣ да отидатъ въ странство, да напуснатъ предѣлитѣ на България и да си получаватъ пенсиятъ.

Г. г. народни представители! Азъ бѣхъ народенъ представителъ и въ онова Народно събрание, което отпусна тѣзи народни пенсии — това сѣ народни пенсии — и помня патриотичнитѣ мотиви, които тогавашниятъ министъръ на финанситѣ изнесе тукъ и ние единодушно се съгласихме да ги дадемъ. Единъ отъ мотивитѣ бѣ, че тѣзи пенсионери искатъ да оставятъ своитѣ кости въ България, която станала тѣхна майка, тѣй като собствената си майка сѣ загубили. А какво виждаме ние? Тѣзи господа напускатъ прѣдѣлитѣ на България и съ предложението, което сега ще гласуваме, се дава възможностъ, безъ наше знание, правителството да разшири това право и по отношение на другитѣ пенсионери, на брой 44. За сегашнитѣ пенсионери, които живѣятъ изъ различнитѣ краища на Европа, се даватъ месечно 36.000 л.; годишно — 360.000 л.; за две години — 700—800 хиляди лева. Тѣ сѣ 16 души отъ всичко 44, което значи почти една трета. Умножете това число на 3 и вие ще видите, че се харчатъ по 2—3 милиона лева чужда валута, защото всички тия пари се изнасятъ въ чужда валута. Ако днесъ г. министърътъ на финанситѣ ви казва, че България се намира въ най-стѣснено положение; ако Народната банка ограничава търговцитѣ да получаватъ чужда валута и упражнява най-строгъ контролъ за тая валута; ако се създаде положение, че нашитѣ студенти не могатъ да следватъ въ странство, докато не представятъ удостоверение, че сѣ издържали редовно изпититѣ си; ако за нашитѣ студенти Българската народна банка казва: „Не давамъ повече отъ 100 франка на месецъ“, а за пособия се изисква представяне на квитанция; ако въобще се упражнява единъ строгъ контролъ при отпущане на чужда валута, която трѣбва да се запази, защото е много малко — азъ казвамъ, че въ този страшенъ день, който България доживѣ, въ който ние трѣбва да следваме политиката на песнене и на икономисване чуждата валута, ние не можемъ да разрешимъ да се продължи срокътъ за плащане на пенсии въ чужда валута. Тия господа, които сѣ напуснали България и сѣ отишли да живѣятъ въ странство, да заповѣдатъ да живѣятъ тукъ и да си получаватъ пенсията; но излѣзатъ ли вънъ отъ България, отидатъ ли въ странство, нѣма да я получаватъ. Защото, г. г. народни представители, прави ли се това изключение за рускиѣ ветерани, върши се единъ актъ на най-голѣма несправедливостъ — на най-голѣма несправедливостъ подчертавамъ — къмъ българскиѣ бащи, синоветѣ на които сѣ въ странство, които също като рускиѣ ветерани се биха по всицитѣ краища на Балканския полуостровъ за обединението на българското племе и мнозина отъ тѣхъ оставиха коститѣ си, като имъ отказвате чужда валута за следване на тѣхнитѣ синове въ факултети въ странство, които ги има въ София. Но защо се прави това? Защото положението, което преживява страната, не позволява да пилѣ чужда валута. Мѣрката е оправдателна, но не бива да третираме нашитѣ по-зле отъ чуждитѣ. Въ миналото, когато се правѣха заемитѣ, когато нашата Народна банка има на разположение чужда валута, когато имавме износъ, който балансираше нашия вносъ, можехме да си позволимъ този луксъ — да дадемъ чужда валута на народни пенсионери да живѣятъ въ странство. Но днесъ, когато този балансъ отива къмъ една разлика въ пасивъ отъ около 2 милиарда

лева, азъ считамъ, че е неополитично българската държава да пуца тази валута, макаръ и малка, защото нека знаемъ едно: който се научи да дава малко, ще даде и повече; утре можемъ да бждемъ сезирани съ другъ проектъ. Но правителството, за да избѣгне това, да не каже народното представителство, че онзи день ни сезираха съ разрешение за 15 души, сега ни сезиратъ съ такава за още 16 души да останатъ да живеятъ вънъ, слага една нова алинея и казва: Министерскиятъ съветъ може безъ знанието на Народното събрание да продължи този срокъ и да даде разрешение и за други ветерани. Ще ли бжде народното представителство контрола, или ще остави правителството, къмъ което то има довѣрие, да продължава да дава тая валута, е въпросъ, който вне, болшинството, ще разрешите. Имате довѣрие въ вашето правителство — дайте му този мандатъ. Но азъ ви моля да не разрешавате въобще даване на тѣзи народни пенсии на хора, които отидоха да живеятъ въ чужбина, защото не харесаха България, защото тя се оказа за тѣхъ като-мели малка — тази благодатна частъ на земната кора, на която цѣлъ свѣтъ завижда — тѣ я напустиха и си отидоха.

Азъ моля, въ името на най-големия ви патриотизъмъ, въ името на икономитѣ, които днесъ проповѣдватъ да се правятъ отъ последната къща до най-върховното мѣсто, да спестимъ тѣзи суми, било като приемемъ, че ако тия хора не се завърнатъ въ България, нѣматъ право да полу-

чаватъ пенсии, или като, най-малкото, не ги даваме въ чужда валута, за да не влошаваме и тѣй лошото положение на Българската народна банка.

Моля правителството да се съгласи съ това.

Председателствуващъ Н. Захариевъ: Ще пристѣпимъ къмъ гласуване.

Който г. г. народни представители сѣ съгласни да се одобри предложението за продължение срока за получаване държавното парично пособие на нѣкои руски ветерани отъ освободителната война 1877/1878 г. и на вдовици на такива, живущи въ странство, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Понеже има Министерски съветъ, ще вдигнемъ заседанието.

За утрешното заседание бюрото предлага следния дневенъ редъ:

1. Докладъ на комисията по провѣрка на изборитѣ — разискване по избора въ Кошукавашката избирателна околия и докладване на други избори.

2. Докладъ на прошетарната комисия.

Който сѣ съгласни съ този дневенъ редъ, моля, да вдигнатъ рѣка. Мнозинство, Събранието приема.

Вдигамъ заседанието.

(Вдигнато въ 19 ч. 55 м.)

Подпредседателъ: **Н. ЗАХАРИЕВЪ**

Секретари: **ВАС. МАРИНОВЪ**
Н. ГАВРИЛОВЪ

Началникъ на Стенографското отдѣление: **Д. АНТОНОВЪ**